

811

1

0895-1

ДЕРЖАРХІВ

Микола Михайлович Даківко

ПАПКА
ДЛЯ
БУМАГ

Листи, вітальні листівки, вірши, що
надіслали М. М. Даківку від геуркаліста
і поета Михайла Вадрого (земляр, родом
з Курманів Недригайлівського району).

З березня 1960 року
8 травня 1987 року
57 документів
За 7 аркушів

ДЕРЖАРХІВ

Системно-обліковий

Фонд №

Р 4680

Ор. №

1

Архив №

178

178

3 березня 1960 року, Львів

Коля, добрий день!

- 2 Мені відомо, що в Сумах споруджується дзвональний телецентр, який буде ретранслювати програму харківського телецентру і в свою чергу, здається, видаватиме власні передачі.
- 2 Крім того, в Сумах, ніби то, має виходити власна комсомольська газета.
- 2 Дуже прошу тебе — проїжджай. Три перші зручні нагоди я збираюсь переїхати на багачівчину. Цього вимагають такі жорсткі обставини.
- 2 Коли це буде виконане місце в газеті чи обласному радіокомітеті — повідомляй.
- 2 На львівській телестанції я вже два роки працюю старшим редактором промислових передач. Ойже, бачав би і надалі

спеціалізуватися в цьому напрямку.
А взагалі - прозорість можна збільшити.

Дякую і моя велика вдячність
за роботу - твоя. Розумію.

Дякую тобі від Миколи Федоренка.
Будь здоровий.

Кде відновити
моя душа?

Р.З. При цьому організації Європейської
інтеграції я, очевидно, зрозумів би
перейти від цих речей, так як
у лівій, здається, неможливо зареко-
мендувати себе.

На інші моделі місця
зобов'язаність претендувати приватним
способом. Це процес - необхідний
когда до асими.

М.О.

З.М. Вор.

15 вересня 1960 року
Львів

2

Добрий день, Роді!

Виснамо обіцяне.

Рідко сів з приводу забуто поручуваної
справи. Звичайно, перепробував ні радіо, ні
телефон - мене не приваблює.

Коли б була можливість прийіти в
кабінет - заповнює слово і сповість.

З ранку ти ніжно будиш казетником.

За себе - на роботі все гаразд. Роді
Петренко не знає приїждати
внесаючи речі обіцявши.

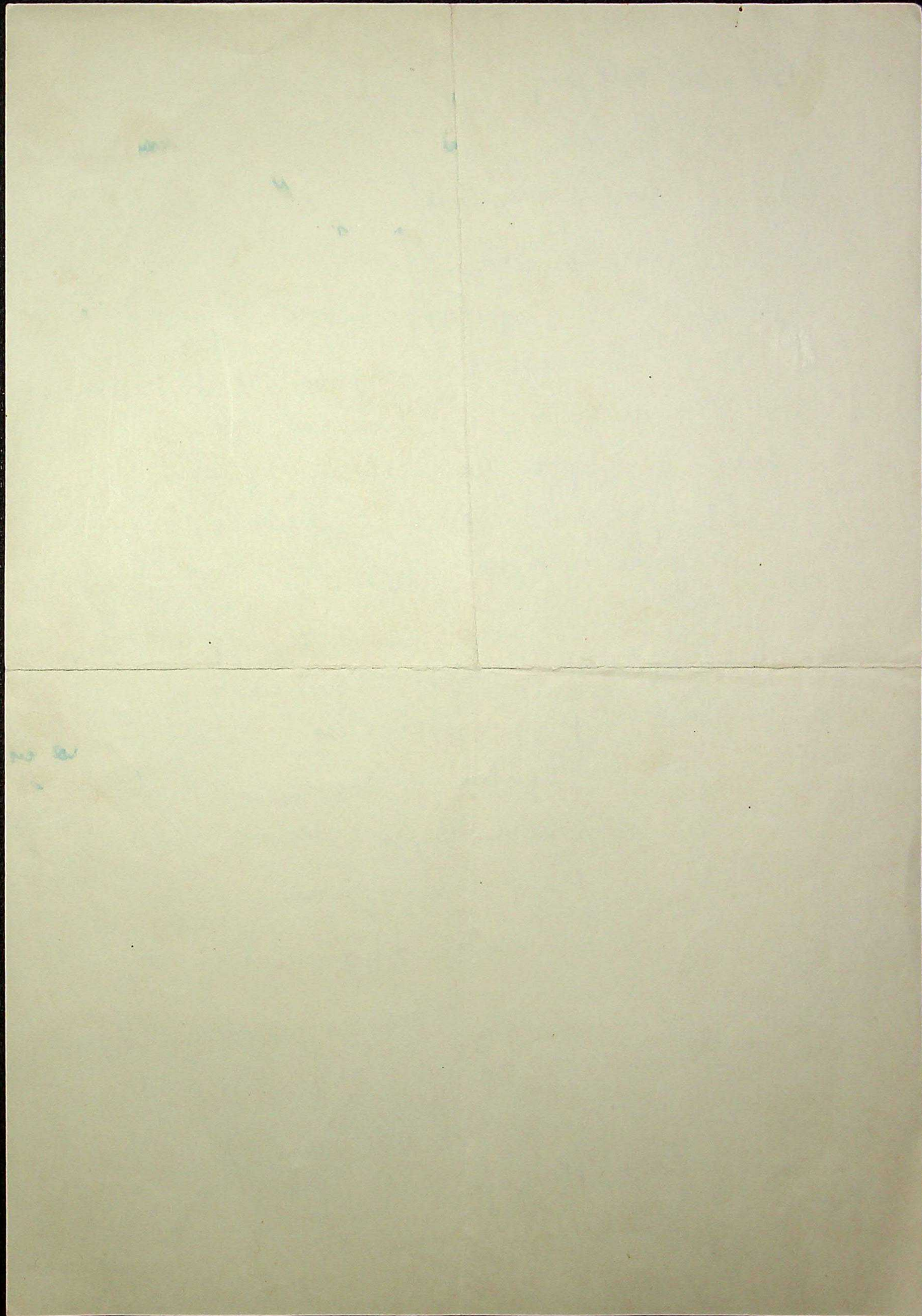
Дружить із норовом, Володи А. і
Олеся В., а також із
Ігорем Сандуковим.

Кому потрібні зрушення і її батькам.

На все добре
Мілі

А. Сандуков

15/12. 60р.

7 квітня 1961 року, Львів

Розв, добрий день!

3

Щасливо дові і працяю на кождій пурналістичній,
змінивши поки-що операційну пурналістичну редакцію.
Мені радять товариші піти набути дисципліну
обрати цю броді „О.Винни-Грибачівський періодичний“
краще 20-х років. Коли Винни про свою пурналіс-
тику писав: „...починав моя газетарська робота.
Було це, я не пам'ятаю, 1921 року! У квітні... А пізніше уже
1924 рік!... А газетарська моя робота як почалася,
так і доі не припиняється... Трохи
нижче, де 1922 р. у газеті „Вісник“, де О.В.
працював за перекладача, а згодом-Грибачівський,
прибутов працював Російсь Торгівницю. Що
спогляди про пурналістичну діяльність (збір
документів, писемства, мистецтва з гонимими,
метод праці, редагування, секретарювання
(в рез-ції „Селянська правда“) О.В. мені б
пригадалися, як брешуть розсипи.
За попередніми даними К.Торговича

мика в Лебедині, Сумської області.
 Знайомий, дуже милий, про те здебільшого,
 про його етикет здоров'я (він з 1888 по 1909 рік),
 і етикет. Буду вважати безцінно.
 Висловлюючи свою глибоку уяву про вибачу
 і погрози...

До кожного побачення
 в липні - серпні
 ти і раниш
 Твій Александро
 Олександр

Р.С. Дави про Крайню К. Корзівника
 в редакції "Вісник ВУЧК" і був з авторитетом
 в III м. Інформації про оповідачів.
 Про його знаності з О. Висновом як науковця,
 лише припускаю, але припускаю рідко.
 М.О.

П.С.С. Фокіні Розумович.

4
31 серпня 1882 року, Львів

Кол-клявнбвчч через мене Львів!

Дякую за листів і т. д.

Тому-то не згадував з етнографічно-літературним
символом, а тому надіслав лише „Освіт”
(на мій погляд, її значення якості побутових
„Довірів”).

Більшею частиною довідаюся про долю
книги, що буде предметом нашої розмови.

Вінграновського у Львові з евіркою
вже не візнають. Коли б це можна
було, надіслав мені 1-2 приклади
по збірках. В кожному місці її розбавлять.
Заразом до мого приїзду. Додатково, що в
Київі є.

Новий по суті, стосовно до коного великого
земляка Павла Арсеновича не маю, коли
проєкт розвідав — прошу наступного разу.
З щирою поклоном

М. Овчин

10

10

[Faint, illegible handwriting]

1870

1875

1779

1891

до певних відносин, мові, та внаслідок дібачки - теж, 5
нічого, нічого - веріш!

Код. Вітано!

Я з твоєї серни хотів заговорити
твоє прохання, але обставили...

Вітаю тебе! Вітаю тебе! - царство твоє
небесне.

Всі наші митці твоїх митців
люблять пограти з твоєю вищою поетикою д-ри
на кожному слові твоєї гри. Ірина і Іванівна
Тришак. Одні з них, Міріам, вивчають, поет
архив, генерал, і вона має у нас у нас.
Вказання джерел у дібачці твоєї д-ри
Мова не вивчається. Через МБА з Москви
(д-ри. ім. Леніна) та зможеш, отже, дістати їх.

Інший (Реміт) дуже неохоче, але
таким загрозливим і ділом у неї має. Визнавав
книжечку переважно акордів, перекладів (якщо не в
основному.) Я з нею був дуже корисним, домовився
навіть про певні літературні ситуації (я в розділі
багато працював редактор, мовчав, організував
сторінку і перекладів її, студентів словесних
поетів). Все це, поєднуючи мову, підпорядковує
моєму при потребі допомоги тобі.

Вибач, що даю. Речі не виходять
можливо. Не в мене. Але, з об'єктивних причин.

Два слова про себе.

Написав до "Літературної України" книгу
своїх поезій (м.т.к. 25-30), в тому числі
поему "Сковорода" та обсяг "Інтермедія". Нічого,
ні дурного. Київський же. "Укр. мова в м.т.к." об'єднана
показувати (в одній з відомих) статтю про мову
авторів О.В. Все добре, за винятком м.т.к. м.т.к.
статей, яке дуже несподівано.

Нічого не вийде в "журналі денної", хоча
в розділі справжнім ділом.

Тобогом укажу про твою роботу над
Трабівським та його енциклопедією. Він схвально
згадав мою заяву, але поки що конкретних
обставин не висвітлює...

Важко по ходу життя енциклопедію писати!
Випуск матеріалів на мене, як скарбона,
але бачиш, що на користь не працює.
Починаю день звітний і кривдяться на вершину,
як згину.

Розриваєш? В рідні руки мою енциклопедію
хотіла мати енциклопедію та енциклопедію
великою редакцією "Ленінської правди".
У чому псевдонімові енциклопедії? Справді,
хотіла не забувати про свою землю
від мого і крові гетьману
Миколи, Осетра.

Ф.З. Мою згадку не виключило: тут
одна півниця і свій прийом комуніст
виправдує мене, як постоїти у тій, Осетра.
згадує: де у Василь "Ленінської правди".
У в період з 10 по 20 червня була надруко-
вано замітку "З великою долею" -
про хутор Миколаївську лікарню. Там
нібито писали на його рідну сестру. Механі-
змів тих, не виключено, що є і розуміють.
Кох! Вріді т.з. замітку і поділим мені, а і
переді по адресу.

Вибач, що так розумієш. Того бачиш
і ще, як великий козак, згадує псевдонім, мов
коридор (Титина) і Сторожів - північ мого.
Тільки як про потреби, так і про особисте життя.
"Пока мені бачиш не виключено."
Микола, що організувало т.з. енциклопедію. А у енциклопедії Титина -
микола, що організувало т.з. енциклопедію. А у енциклопедії Титина -

6 грудня 1962 року, Львів

6

Дружина, привіт!

Дуже мені сор роз кошмуніи дикає!

Для мене ці слова до останніх білих провадів світу (знів) були сповнені особливого змісту. Але апокаліпсическ і зайнятості кожен хвили мислів.

Дружина мила. Маму привів до дому (на Сумищину, у сестри - Катери - з мамою побував, останній екзамеи з кандидатського міністеру мішов у небутті).

Отже, тепер задикає на повні груди: білліне, зараз маю відписати своїм ласкавим кореспондентам листи (місь якого - Чуденко-Винни до Києва і т. д.)

В тебе налітє зрешення: Чух, сирівці, іоси Беренішович. Дочка. Кандидат у доктори. і коловне, що все це реально.

Драга мила. Туди свого часу було в гості, т. я. Львівська літературна публіка впає в дамо розрадувань, порівняючи читане: видане.

Я старий примічник мандрів, а до Сум особливо, як до Мексики тале. Задам, що я вивує, але не раніше січень - травень (в ці ампісифі) в 3-го. до речі, були міся на проматку в "Л. пр.", але оскон ендзи не зохотівся. Одни стільки на радіо, та хто-зна, чи до офіції мажорної одиши відрядити. За "наше слово" довідаєсь багато. Знаю лише із однірих джерел (закорді на поштані місь одоманів того мисла), що передман не приймає, треба зв'язуватися

безпосередньо з редакцією і я все домовлявся.
 укр. аме. Волею нещасного випадку і
 редакція університетську з. нху. Загалом хотівмо
 створити перекладів із слов'янських літератур.
 Ану казали нам (на моє імі)
 деякі речі, аби твоє імі поновили в очах
 спроби університетської 8-місячної публіки
 Квітківського, наприклад...
 чи варто приїждати? Загалом... Разом,
 відради мені собі зміняти. Хотів казати
 не буде (вері, зрешті, розмови), але голан-
 камі передбачаючись неабиякі. Уме казати
 мист-відповіді на анкету. Завжди, що
 мави будувати. Навіть на 25 збірання, чи що. Про це
 повідомляється... Відповісти - перекладати теж, як і вбивати
 Смію з слогом. Перейти.

P. S.

Ужати ризки свої?

Дякую за підтримку.

Зас поспішає нас.

З 1 грудня маю посаду,
 укр, підписав на 15 крб.

З-ст. викладач

Хочу писати!

МО.

31 травня 1963 року
Львів

7

Роме!

Сьогодні був я дуже радий зустрічати з тобою
на сесії "Світани". Я придбав цю книгу
і обов'язково швидко спробую осягнути суть твоєї
смавник побачити землі.

"і як не поступитися" —

миша, лірично, але брешко, зарисовка.
Зауваж. Якую за нагороду.

Хотів би збирати бігнети. В мене
липень — серпень (час з 24-26). Як би так
зorganizувати, щоб ми змогли провести зовнішню
в Суміях. В багатьох цікавих місцях для обговорення
і вироблення критичного погляду. Це науково

"Пожежа мексиканського? Коли згадаю, обов'язково
привезу. Це: подвійсь, або повне згоріння у
бігнети заклади (архів, обл. біблі.) та в Суміях
журналу "Вісник Вулиць" за 1921 (1921) — 1934 рр.

Справа в тім, хто когось коментувати згоден
про ліквідацію французької. Коли так, то зведемо
переобладнання і місце роботи, і місце проживання.

А з "Вісником" мене перемісив Олександр Вісник і його
мови знеслабали.

Коли, бачиш, кіска єто практична
підстава:

і Якую ви не давали рецензії на "Світани",
закріпили її за мною і визнали країн.

Якую не давали, можливо, через його
Підрада * з молодісний карківський
визначення. Написи.

у В сучасні миті 50-річчя з дня смерті
Л. Українки. Всесвітній Різдво Мира і т. д.
і був з Колодзянцями на Волині і друкував
у "Вільній Україні" урочі, Земля, земля наша мисля.

Мисля: а) історичні зовнішні Л. Тар.
б) про рідне її село
в) звернені деяких творів (зокрема
"Світової психі")
г) Сьогодні колодзянцями.

Мабуть змислюючи публікувати урочі подібні
до 50-річчя народної найуспішнішої поезії
(нагадає: Воззнесення Вс. Р. Мира) - з наміром.

Все це з думкою народної майбутньої
зусиль.

Тимчасово, запитую, давай замовлення,
наш підста урочі зростає.

Офіс Мавраути

*
А. Тиром. Добрий, розумний, свій у думку.
Тільки більше спокійно його, коли знає,
що народ і самосвіт з хмари. Інше він
себе досі незрозумілий - з ним варто
зійти. Він - кор. Христівської молодіжної
в т. ч.

(10)

29.12.63р. МВБ

Родю, урну в твою п'єд!

Випен, бив! Але не ситуація -
чужа становища. Фемелічне
бомбардування, яке почалося з
березня 1963 року, в перші, наразі,
з великими самолетами і т.д.
досягло своїх меж і з 15.12. і
п'ятих інструкціях сектору урн,
радіо, телебачення промислового
ОК КНУ. Відзначено на 48р. зн,
васили з якої я б з величезною
прихильністю урнів Сумах у
себе, зриваюся. Все це різні
- сирен - беремо буди зніс 10-15
время, і обов'язково приєдну
до Суми для приваєння бесіди.

Дякую за всі слова і друж-
ливі. Просто здорово, молодці!
І радий, що в якомсь напрямку,
праці у багатому спадщині чарів-
ливій звуковій кривотині.

Весь багачий часом обіцяють
у молодіжній загальній газеті
збірку моїх віршів (5) = обов'язко-
во, коли сквалитесь редактором (ре-
дакторів у нас сквалити я
кадішмо годі. Дев'ять суверенів критики
№ 10 уречі.

Вини, Кош, Буди вважати:
обов'язково підтримувати
мистецтва! Ви вже казали
я заступав: замуджував (неостанній-
ток?) за різномісними мистец-
ствомисливцями і світовими мистец-
ствами. Аби у нас були Васі!

І зустрічав дорогого м. Петрука
вч без візиту з мене написав
тоби останню збірку.

Уго не ?

Мину, а там буде видно;
немо.

Твій до віку
Микола Шевчук

Р.В. Ковч!

Ковч не мовчаво,
написав зовораз мову Бетхові:

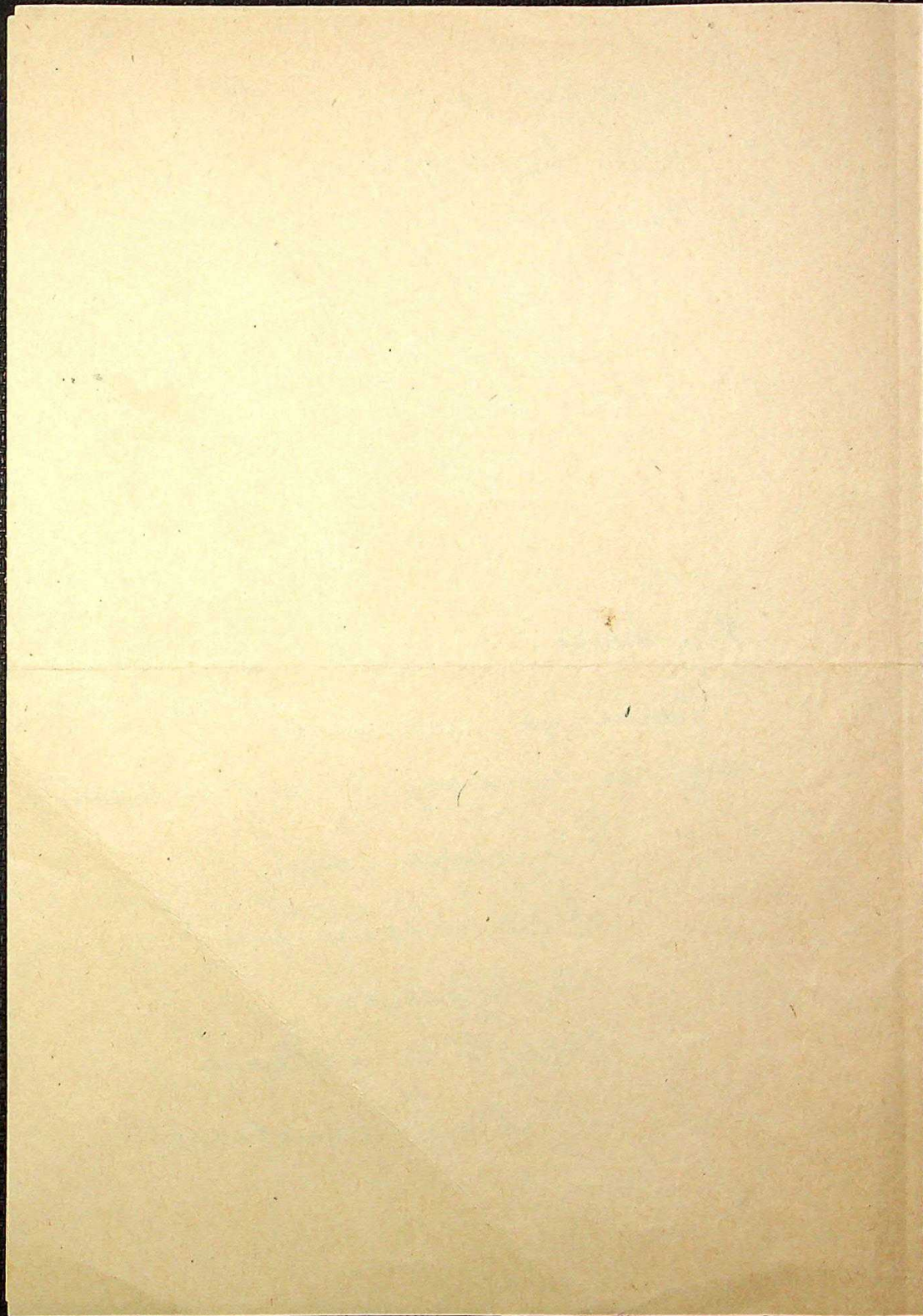
Сумська обл.,

Роменський р-н,

с. Курмань

О-суду Губерію

Митрофановичу.

7 серпня 1963 р.
Львів

10

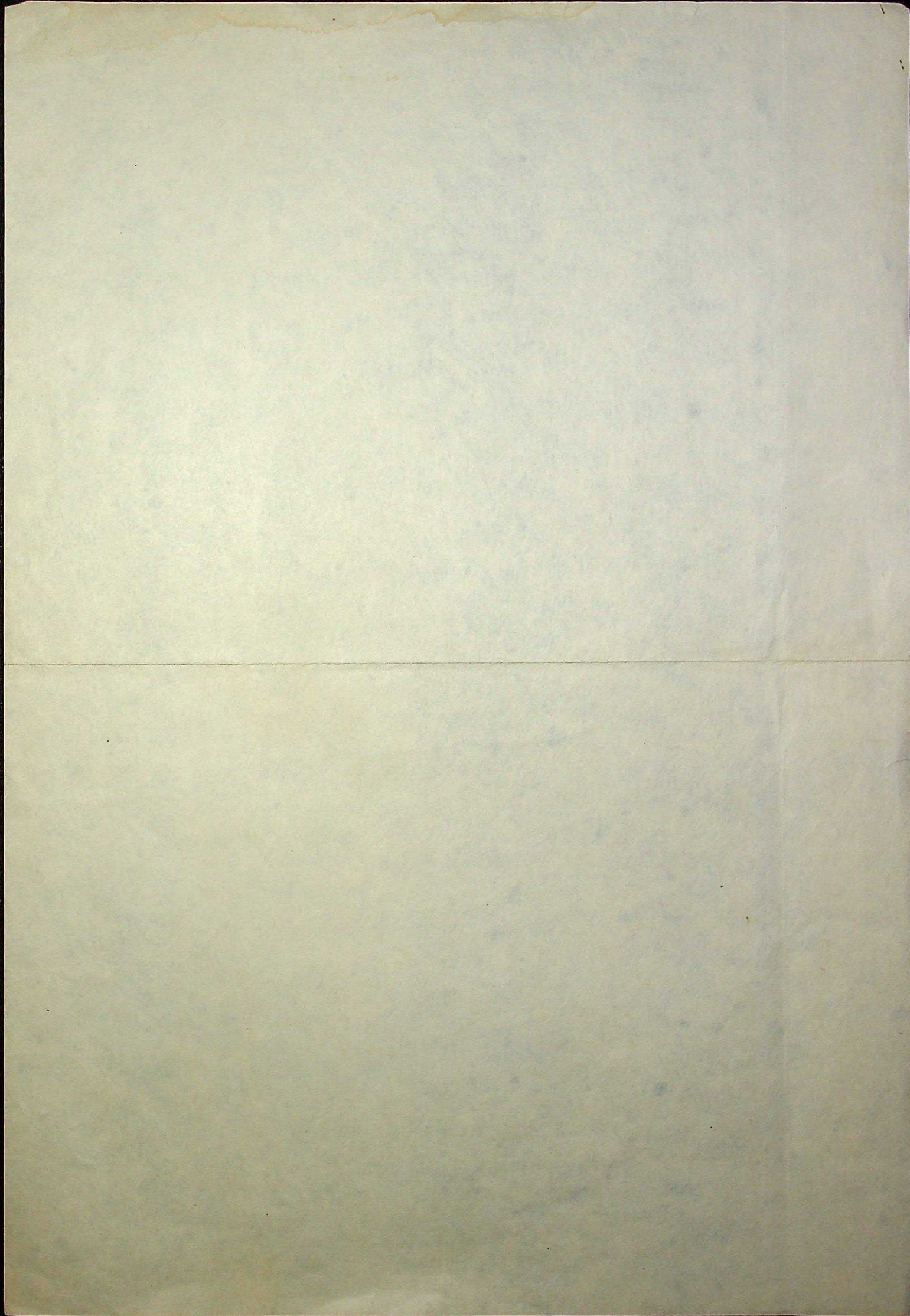
Миколю !

Вітано вігнущиків і заздрю.

Важко, що в цей віовнічий час знайдемо
хвилюнок, щоб кривимим зором оглянути
вирині свого земляка та його іні
об'єктивну хуліганську.

До зустрічі

Ваш Микола Овчук

10 квітня 1964 року

Мико!

Мико!

Зовсім випадково прочитав у „Землі” №4 Вірні
твої та й задумався глибоко... перше наведу кілька
оригінальних намірів рядків вірних з екзотиком:
Був весір - свято зрізаний.
Горю могом рисами...

Рівни, рідки, вили ринви,
Аки - непаге барабом,
і бурі мовлять париву...

... Сірим сонь мовляти,
Коче сорікне зовні віі...
Тіні пошуть у землі.

... Мили місяць екшув тюрні
Та й тюрнув шукать Асов...

Оце і ці образи, які сприймаю мени оригінальними,
меланхо ліричним елементарним вітерцем. В ринві випадків
хотілося б розов ітиго = тюрні і громадські мотиви,
і висока ітигелітичність, напруга, до якої, зумовлено, є
особливо підготовлений, і обов'язок громадянина, і не-
підготовлений, і обов'язок громадянина, і не-
де вони? Мова природи вірних саме по собі
заперечує ці мотиви? Якощо з тих звуків до віри
в поезію нашого віку з перспективою в блакитну даль
модернізму, що тієї до високих приєднаних мігра-
цій всі поетичні прояви поети епохи.
В мене з Сумишником зв'язано і любов до природи, і її
сприйняття, і велика паря землі, і смороди з колючих...
Але все це з роками так переміняється, так бу-
мовина епохальним явищем та історією нашого
краю, що мени воно не каже бачи паря рядків
про природу, не підписи їх парю наступних про
модернізм, їх домі, їх віру, їх сподівання до краю.
Дуже більше мени, що в певній збірці
неодного вірша не знайшов з пера тюрні убого самого
дурка. А що, здається, приховує і твоє бібліотечка,
і твої праці, і твоє розуміння світу. Зовсім
і певним у убого. І ніяк не можу збагнути, як
це бурі шукать зубами, мов рабам?

От якби урочь врозі:

і дурі мовляв париву,
Як гризні величчя дубам...
Одо урочь в такому плані...

догнілося б, щоб абабучи, які „вони ємугого
за морем“, до „їм кудно в парамеа, їм сонце і
вітер сплячесь“, білоче думам-годам над золю
ніч магі, замишлованих над прикинами „всего
памору, посмишук думати і красою облич“, тобто він,
що їх урочьно аїтоту, там вони пивуть і в тому
менше того самого пивить їх... бачинного...

Вітче, хай урочьно у повороти на парокс.
Кінько сів про себе. пиву. Дихаю всього.
пірхи морем, одесю = був на мінеззівстві
н/копир. „Осінні думи і проблеми розвитку української
радянської сатири“, пиву вірші, думати, статті про О.
Винику і т.д.

Проканів : урочь року 75-річчя з дня народ-
ження О. Винику. Чи не можна б урочьно урочьно
ніч про ~~парокс~~ пам'ятованих по іменем, скажімо
укопи, вірши, чи навіть думу, де народився О.В.,
тоби воно урочь не змисляє з місцем, або і самоті.
Гризи? Пам'яті по вТрін мою збірочку у
видавничстві „Камінь“. І її поки-урочь парокс урочь
непівробо „Факсимілі“... і видавати крапцю не
в сні. Пам'яті тоді парокс з осінніх „мужик-
них акварелів“:

„Богатство

Намиваються дні, мов гризи,
І ромево спляхують в ніз.
Аосинзають мучкари гризи,
Ані, мов гризи, обтрушуют з ніз.

А убогим пивить-це поле,
Де урочь - і перковий тягар.
Гвіти всім розкривають нектар,
А збирають нектар лише бджоли.

Поля! Віти - „дучи холоду,
наблизень і серця гаресніком
замети“ - тото мої особисті міркування це не беру з ніякою застї.
і ти їх можна візмиш. До зустрічі. Твій Мовляв

2. Гвіти

Аб парокс увіти?
Винчево-абучно?

Парокс пахура, мов
маслин?

Де повір'я народилось,
Як воно

В дучі нам заіно на
осін?

(повір'я - родив забобонам,
(ірки, пошн-трави насті,
Розумкають їх на орбітах
не беру з ніякою застї.)

16 грудня 1964 року

мвб

12

Сьогодні Оксана, моя дружина, прочитала мені вірш Якова, на її слова, Давида: "Ситого у магі зможеш хлібів із на долом світилося зернина, озвінка, некач соловейка стів, зернина з покосаго, України"... Вона висвітлює цього вірша в якомусь пурнани, а я був привітно вражений, бо це не вірш мого друга, а ще більше засоромлений, що у боду перу чим другим... Зате зно зроблене!

мвб замовив тобі збірні доси, тамвда гарно зі мною, розмовляв, задував себе доси вдоволю, деїда була міка, і маєнава.

Микола, соком мвб кіберкечани, а ти не нікого про мою ситуацію не знави. Днями, здається, остаточно вирішилося проблема мого кутанка в енциклопедії знову повисли руками на педагогічно-науковий цюбля... Ти знави, що нічия шкереберть христово зградація береться наелени, і наїне зручнє-ма себе енциклопедію наїбері якісно новою виду... Ос і потрапила мені зручно нагада, та цюс дівка галмуться, але зред уеніу мвб бамікат... Ст. Віки. каар. пурнамаїні!

Кош: "у нас, і у нас все буде гаразд", і, прагнеться, маїну ків-слова і на дєко-зручнє у куріани! О, кош і я сповісив себе про цей дєко, а ти хач на хвилоні приметів у мот рідне село, урліши авбодуєши Суми-Рокини, за незригаїлівчї Бки, а віз цмєду-шоста кага в селі. Та? Дамі сво маєнаву згод. Вирізу в пур і складає бібліографію до дисертації, яка вонє зогалом викінчена... Ти мєїє дї згодом Сум. пєдїч дати візрун ??? Оди з візрунів?

Іншо викандзробити на погону погоду, то буду і в куріанах в пуріу тупєні Нового року. Сновіу. Моз книга остє кїбіто мот виметїч в Баму Свїтї, і, лікагне поє. В "Каменярї", наєтучного року. Я викінчив чикн "Карпатськїк неонїв". Бути був дї радїт, якбї вимогнїві сумєні зїтїч. Мамі мєнє мєїє хача мєїєко позноїємїєчїє з кїєвкоїма вїтєдїємїєчїє маєнаїєчїє

їх земляна, а свого зруча.
Я пошу через деяких друзів у Києві запропонува-
ти їм (21) "Молоді" до ріки, вони і в квіткового
того явища, що я зібрав в "Землі" №12.
Ойце, "Карпатські неси"

I
А я стою серед Карпат
Усес у синій проколоті.
І тиша втишила набат,
І я знамі в красі природи.
Я бігом не вийв її долати,
Від себе відшурався сам...
Синь неба впала на Карпати,
А я розтрав у небесах.
Вся голубава, як блаватки,
Маленька кривка - то земля...
І країна,
І Карпати,
І скеля добуша,
І я...

Так я стою серед Карпат
Усес у синій проколоті,
Земкозерка, космогонія,
Тишійка різкого косяку.

II
Лінокорні зойки тіаніно,
У косах трепетіне лице...
Земний вітер верховини
Смереки згони в кімоче.
І я пізнався: зивина,
Мов парабель у штормах вітру,
І хмар ~~визначити~~ тібля, і хмар війна,
І поїздок зиває вітра...
Та негура розсунув шари,
І знову сонце наодинці.
За горами горіють гори
В просіяній крізь сніг димці.

III
Іх тайстри, гори восени
Маскуют миски камінь,
Сітримелі змеремні з-міз парінь,
Зружні вітражі, мов сніг...
Карпатський храм у восени.

Хатів смерек за валою вал,
на вусах листів спав цар тишці.
Мов із лежливих кір-проваль
Руза тривого з місц вийшла.

Кружлявши над голом три птахи:
Зимий дук, зодро і вернидуб.
і їм смерек, як амахи,
заєвідими покору і дук.

Цо перший птах - то дика пошва,
А другий - обрій голубий?
А третій птах посинав осіч,
Величаву шість:

- Вибирай...
- Мови...

16

Хлиб-буб Амвросій дід, і як аз всіх дідів
У мене згадка: мудрий, волокабий...
Віз нвого вперше в царстві Рурманів
Казки печальні гув я про Карпати.

Вік кров мавив тут в перц, світову,
де тімони не палят кров народу?
Хлиб-буб підпочув мовину, як іправу,
То другий світовий з ню карпатську вразу.

Земля пером, мій перший мудрецю,
Твій прах з Рурманах, а з в Карпатах.
Не доля нас мене, мов страх вівчу,
А фавсний дук - прекрасну мов гучнабч.

17.

Вона, так гарна, селв птак
світлою, густою красою
і в. торашко

У мареві відгукеного сну,
Мов ~~тиша~~ пташка злата з лазурі верховітій,
Трикрилля в вишневому поїтні
Крайня вічного гірського диво-сну.
Обійняла мене і повторяла: «Годі,
ліній свої пийтє на царство гір і догів.
Я символ загадкового народу,
і символі таких з нас шімованів сорок...»
(див. с. 4)

Гірські дуси красиві та крилаті;
За матер їм грантазіз мадеюка.
Царівна сків і пильська гірська
Роздумала мене - менили в сні Карпати.

vii

Топовз туман в берігній млі,
Тасітуні вогнища розбухли.
і оберталося на землі
Гіретке село, прадавня Тухля.

Тадієва вярну. З висот
Хайти росітуні на обомоні...
Отуті м'ї майте вісімсот
Спаси Європу віз монголів.
Стихили кров'яні потіи
Мегали муреності горіли,
і на кладовищах Європ
Земля не мучит слов'яни.

viii

Химерних буні в рококо,
Я пишу крилами туману.
А верховини, мов кумани
Замиті в синє молоко.
Як білий кіт налитий місяць
За валом захищат ваши.
Розкріпачаю ідеали,
Краєі в серцях звичного місця!

Кукунтові сні пророблять у танку,
Мадина і гори, жодні барв...
Замість сонетів і ондав-
Гербона чаночка світанку.

ix

Але чужі - і вояки біжить наветрі
Затріпачіли крила стіраху.
і впаде ницьом гора кіз,
і день, як світ, надів напачу.
Карпати конусами гір
Вшкочили в небо - вігне кредо -
і у задумі Архімеда
Ужось малював земний бір.
Та вояк кшар пучився в лент,
на щипі гір упав напачом,
і долу пучили посіяв зрабоні,
і освітився Архімед.

бу, раї, а до беі вимамо. Вірши, се
бічова протиснулася уможеті: шакти,
і туї не парам. Аруи нуруу седе, шакти,
мичи, пачіше, онуговішче, а біз мене
будуи шакі - вішкы брешкыше.
Норачи Сучури, ріжкочу зорнакобі.
красо, Цури і беіш, беіш.
офіс шактишо.

25 березня 1965 року

любі

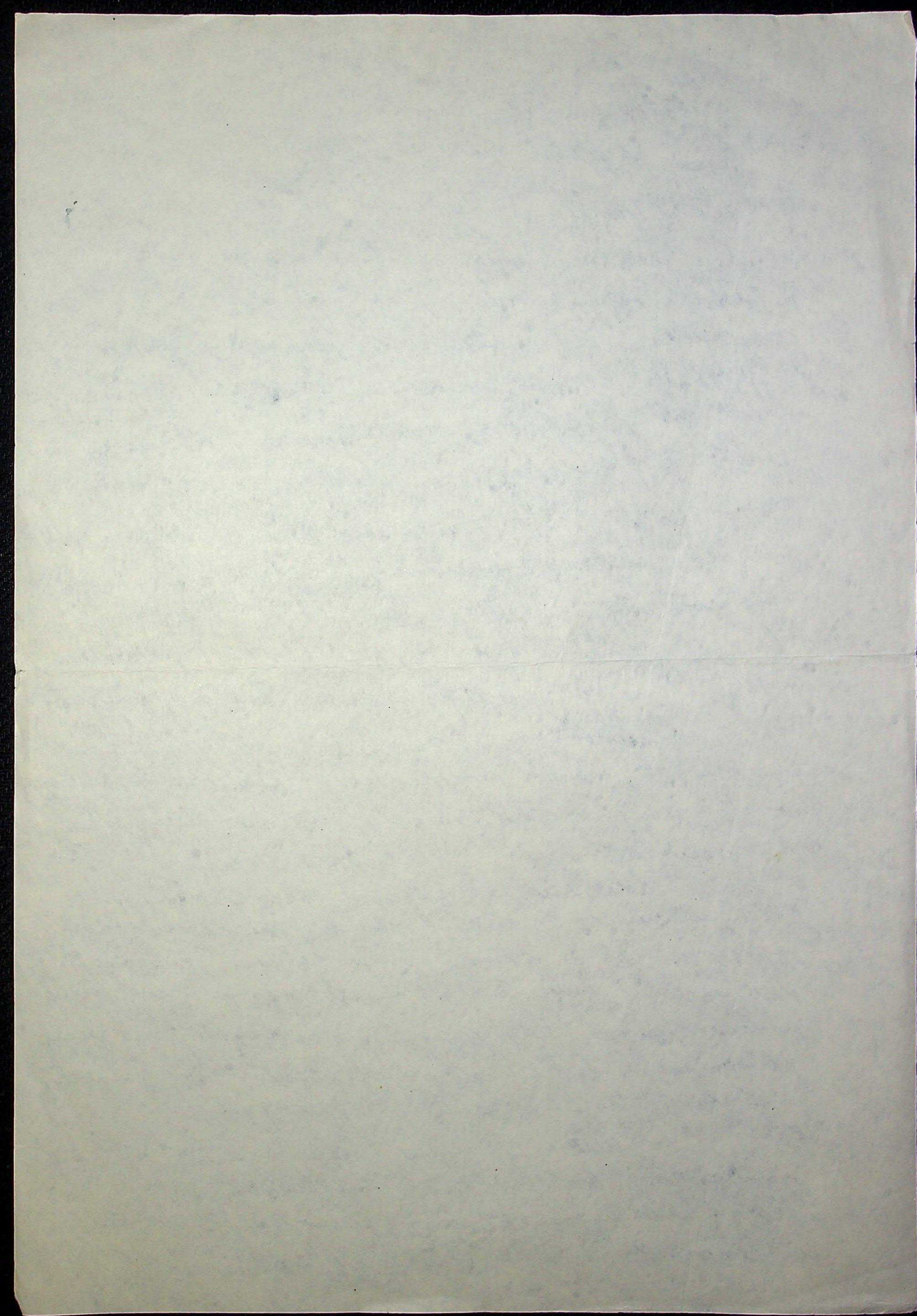
Миколю! Багатою пошлю

спроможуся вирушити з Віснкою до себе.
Моя поїздка до Києва і Москви,
на жаль, не пролягла через рідну Євпаторію,
а тому їй не відбулося обіцяне подорожжя.

Я завершував дисертацію і, напевно,
здав її вченому секретарю до захисту.
Перш ніж на бривалися до загуски
в відповідних інстанціях, а я дуже
ввічливий. Посилаю односторонню
брошу віршів, та її не знаю, чи зможе
цього із них видрукувати. Давно, мара-
рам з великою прихильністю одразу твою
збірку, в свою чергу надішлю тобі власну,
яка в нагоді. З тріском, шумом, пишання,
а прозізла. Мов "світлячок поше..."

Миколю, я завжди не маю
найменших сумнівів, коли нікого не вибу-
дрюю, бо з моїм віршованим сподобом
мислення багато в пресі проростає, але
замоподсимо надішлю його, яких з дисер-
таційних справ передовішим біз і мою
роздівати, як пелю в рідну землю.

Пиши. У мене цього літа
бізнеска дава, а не викладає, цюс 1.5
місяць (липень - серпень), коли в тебе, як бі
кобренити? Об'єднання.

31 травня 1965 року

Львів

Миколо, я один раз бачив у Львові
посланця з Сум, але нікого серйозного з ним не
переговорив. Могла бути, що з'єздив з 10 перших
і зробило невеличке турне по колишній
Україні в зв'язку з підготовкою до захисту,
не виключена можливість також, що цей мій
цільник пролягав і крізь серце Сум — твою оселю,
але поки все це в стадії невизначеності, то
попросив би себе на такий пошук: цілком
офіційними каналами, із записаним у рес-сюр,
я надіслав авіаграфом до Сумського нез-ту.
Ясно як бачити день, що він потрапить на п-ру
укр. м-р. Для них я великий ти малий
знак питання. Моглимо б ти підказав зав.
кадрово, що це земляк і О. Вичині, і т.д. Інше
б у них була позитивна думка, могла не
заперечувати ісе зв'язку на ім'я вченої ради
фін-гранту в ДУ ім. Г. Франка. Інше ж навпаки,
цей краєц принагідно висловлює її мені
особисто, не обов'язково писати.

Друге, той те знає, що і в попередніх
разках, тільки стосується Гумківського нез-інституту.

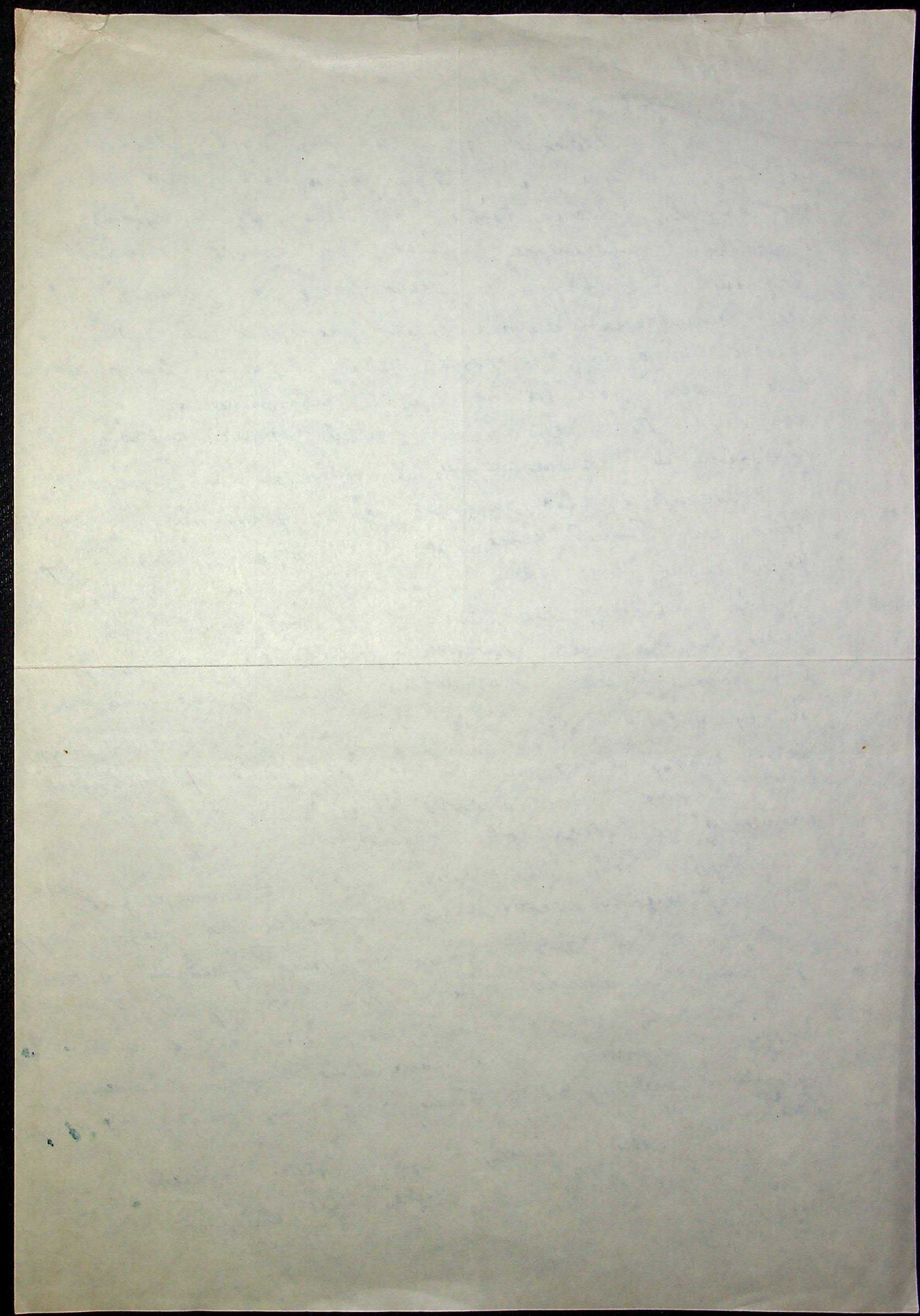
Третє, а яка адреса будинку куди-тись ім. О. В.
у Ірпіні, можливо, там а кімната музею?

Говорю, щодо В'їзнів, то мій екс-ба бачив
світ, і шукати щось законічно інше — велика
воля і незручність. Коли щось потрапить під руку-
бабачку!

Всіх благ, тишу і один пошук

цього

М. Садів

12 березня 69

16

МБББ

Миколю, змучена мене зблизнулася до
мене кривура несправедливості. А вона,
в тому, що я не живу гість:

- 1) Русская пошта через Вену,
- 2) Давно Київ,
- 3) Апанович „Збройні сили
України 1 пол. XVIII ст.“

Всі уряди вивели. Коли б
жизні гість і вислід, з безсмертно
і добу змучував, а тому, або якісь
книжки тоді виграш б скерував.

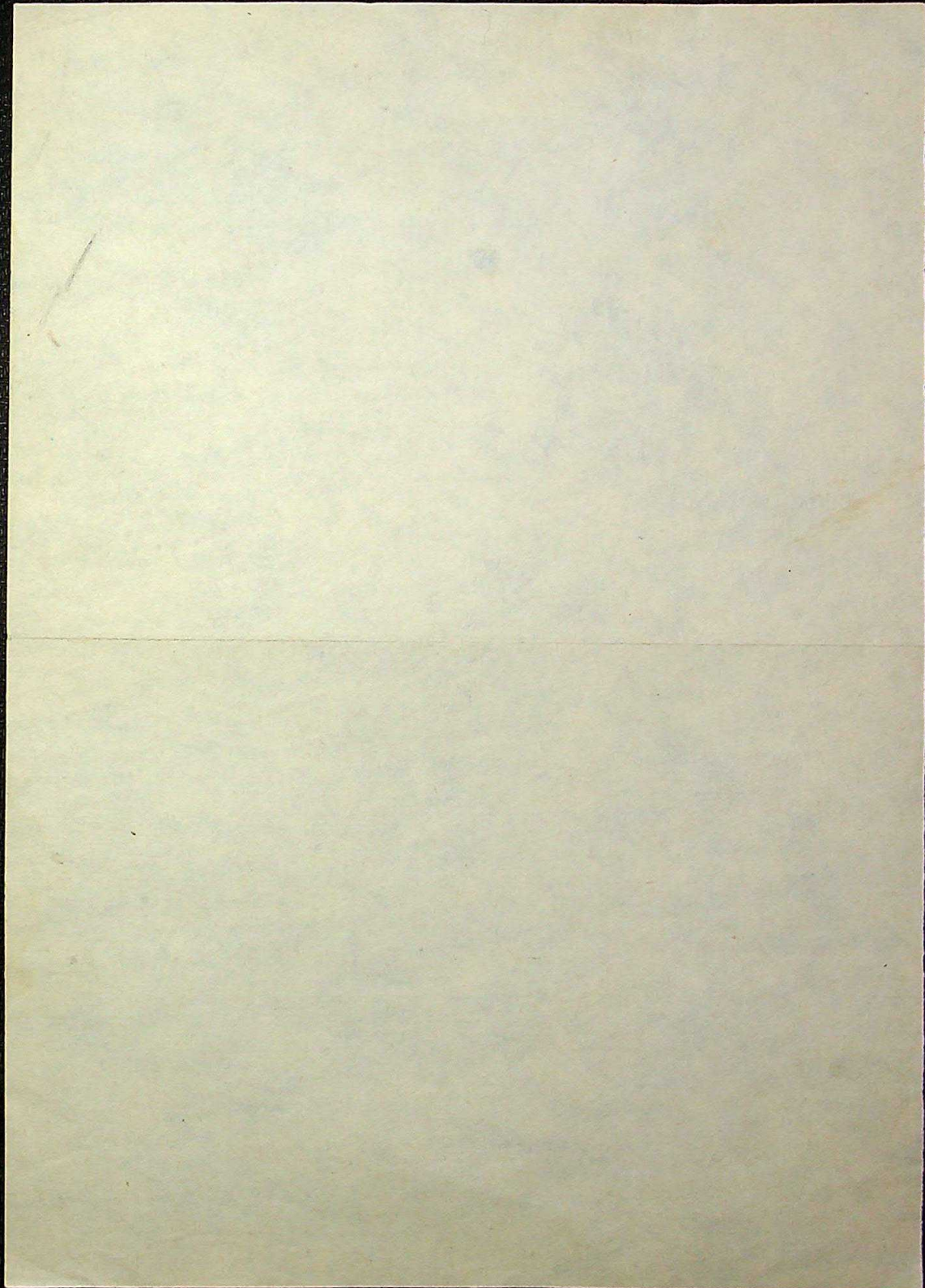
Вража в маленькому справленні
загрозливі. Він одружується з сусідкою
природною. У любові старі замишлюють
поставити „Король Ліра“, ^{низ} „Не поможуть“
О. Олесь: „Літературна“

Вітаю Тоді з мене,

Оксана.
Дякую тобі?

Своє особисте життя.

Вітати

Микола!

17

Дружав до Сум, щоб
забрати. Нісе до Курманів.
Знає, що ні в редакції,
ні вдома не засідав.

З 18⁰⁰ до 18³⁰ я
всидитиму Нісе біля
намітника Чеботкова.
Якого не бже - іду в Курма-
ни. Друже завтра. Наїмранце
о 8¹⁵ Суми - Коровини,
до дружини Курмани (перезвоню
наїм). То вуйни' наша
своєма хата. Друже поїди
новоборни.

17. VII. 70 р. 15⁰⁵

А. Сагарин

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ

**ЛЕНИНСЬКА
ПРАВДА**

18
Орган Сумського обкому Комуністичної партії України
та обласної Ради депутатів трудящих,
Сумського міськкому Комуністичної партії України
та міської Ради депутатів трудящих

м. Суми, Леніна, 61

№ _____

„_____“ _____ 196 р.

При відповіді обов'язково
посилайтесь на наш № _____

Редакція газети „Ленінська правда“ надсилає Вам копію листа _____

для з'ясування, перевірки і вжиття заходів.

Про результати просимо повідомити редакції і автору листа.

Завідуючий відділом

Облдрукарня. Суми, Кузнечна, 2. 1968 р. Зам. №6539, т. 5000

22. 22.

James

19

Ітином!

А Карпатські верховини
зі своїм уїном повернувши
тіушим за міжніми обіця-
нками. і селеріми, і дитини,
і привітні ліси лісця
і курцям, і ласки, і бойки
той - м - м - м, з Новим
роком!

Щастя, здоров'я.

Твій Микола

С НОВОГОДНИМ ПРАЗДНИКОМ

Автори: А. Геть, К. Дамшин

М. Х. Гор.

Сучас,

вуд. Леніна, 65
редакція "Ленін-
ська правда"
Микола Дамш

«Радянська Україна», Київ, 1970.

нов-10,
Кедрова, 8/29

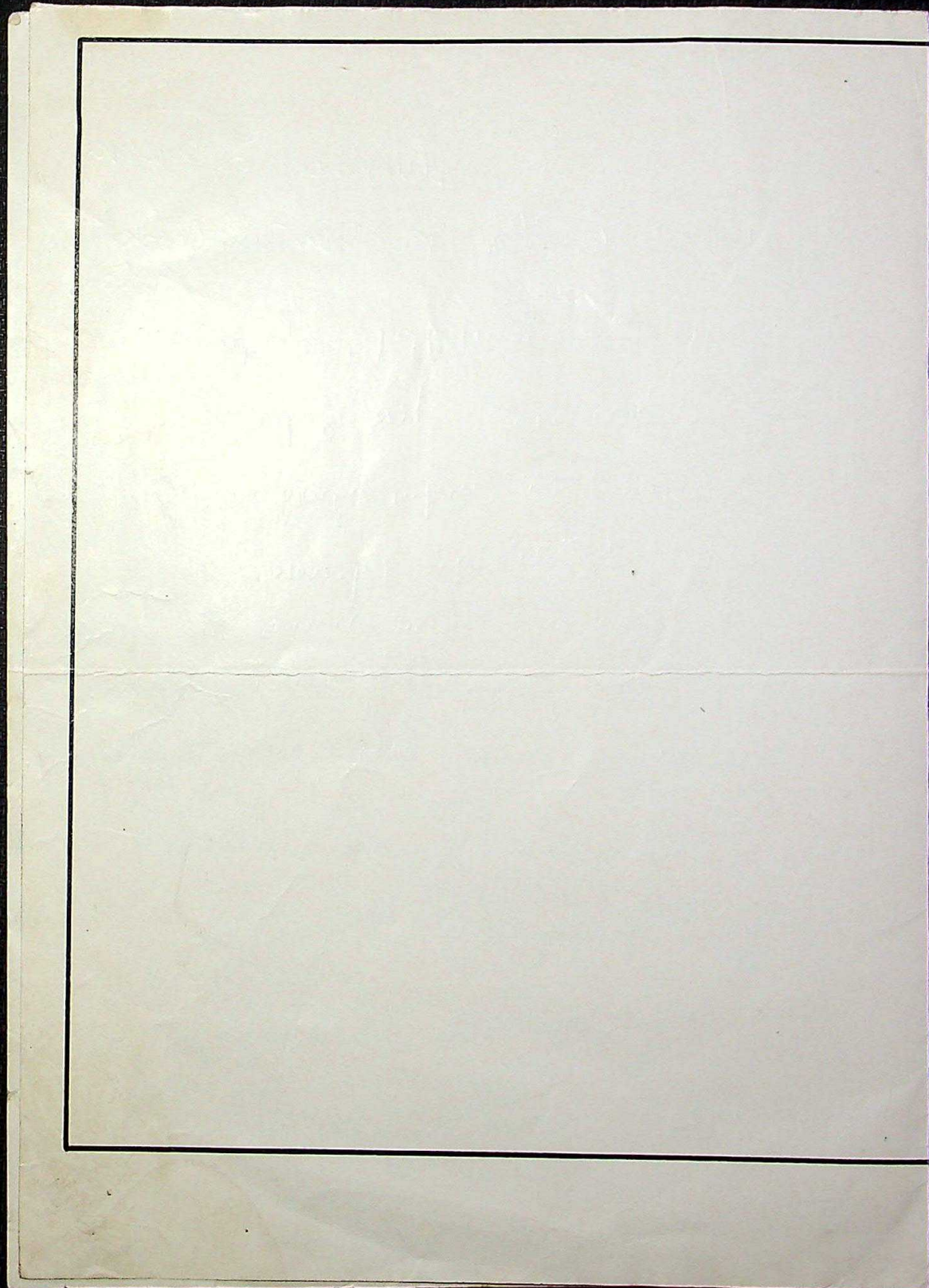
❁ 3 ❁

НОВОРІЧНИМ
СВЯТОМ!

Миколи Давидку
 Сув'язалося. На Костянтинівські
 гори.
 Пароручи півонію, звірадою.
 Йому несподівано. На зорі
 Трехматері Ручі нічній грає сновити бої.
 У джерелі. У місяці гуляк.
 А єно пахне, євмі діти, як криві дз.
 Тим дуб як єно. На ноді в'юк.
 Тен поховці нів бої. Коль переміни.
 Тим обіймав. Не обіймав, а снів
 Овчинки розуми. У єно на
 ... дорозі славася до Кобзаря в
 колінах.
 А на вузлах всім халася
 Ролли.

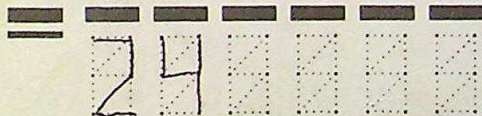
Терешенко Рухом в'єсно
 в. Курмані ^{Україна.}
 (Келіно)

19. VII. 1910. Ж.р.

18. XII. 79, т. 11, 12,
Художник В. Четвериков
Дорогий Микола!

Здоровію з Новим 1980
роком та з усім великим
брат. Чимих тобі і твор
чого та твоїх твоє провітання
Зі смертю мамі 7. X. 79
З сестрою що раз приєждати в сумі
і надією попрацювати з
єго Божественно. Мій рід перет
нув у вітні світ, мов хвилює
на землі. Віт Михайло Осадний

Индекс предприятия связи места назначения

Куда Україна, Суми
ул. Маминського, 2
кв. 64

Кому Данько Геннадій
Михайлович

Индекс предприятия связи и адрес
отправителя
169439 Коми АССР, Троицко-
Петровский, м. 14/4
Осадний М. Гр.

С Новым годом!

А В И

Куда УССР, С у м ы,

ул. Малиновского, 2

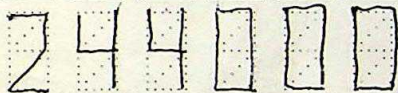
кв. 7

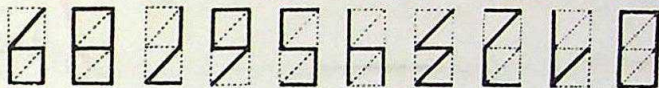
Кому Данько Николай Михайлович

*Индекс предприятия связи
и адрес отправителя*

169439, Коми АССР, Троицко-Печорск

Мытва, Юбилейная, 14/7

Образцы написания цифр индекса:

Внимание!

© Министерство связи СССР, 1979
07.05.79. Цена 7 к. Художник Н. Искатьев

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

Дорогому Миколи
на

мій товаришов найзакресу
рідна Микола, призоха Керези

169439 Колин А сср

(П) роучко - Терорек

Микола, Юбілейна, 14/7
Осадиш Миколи
Григорович

Тизнабуз ?

түркістан - көкөргө

Сергеев. 79

И з Оксано.

18.11.80 (И)

Озе, лиско, притисов до
Зирен поет ("К звиренан
мѣстѣм не притис")

р. лиско, притисов пера,
оросов з ерива 19

16 44 20 Коми 4 сеп

Ирива. пера
до востребовани з

Осади лиско
Иривови

Депоранг

мундари

Зытхир паз на 7, 3 пазы

Охир мундари

15.11.80 Нами
мундари

27

18 лютого 80 р., Милва

Дорогий Миколо!

Щойно отримав листа, надісланого тобою 11.11.80 р. Сердечно дякую. Вочевидь, що моя поштака затрималась значною мірою через помилку в адресі, в кожному разі гарний мотив затримати. Добре, що хоча втрапила.

Уже я поволенітьки ви́карабкуюсь з глибоко́ї депресі́ї, в котро́ї перебував з жовтня. І неврозу та́кож. Так бажано відпочити по 9 го́динх поневі́рянь, але наразі́ не вда́ється. Ледве ви́караб-кався од чергово́ї в'язни́ці пі́сля того, як на мо́му чаргуванні́ згорі́ла фанерна будочка. Завершилася кримінальна справа супро́ти мене 7.11.80 сплатою значно́ї суми, котру начислили за пожежу оно́ї будочки, хоча я в пожежі́ не винен. Але що значить знайти тепер лжесві́дка? В ла́гері́ за пачку чаю, тут запросто за пузир - "пузир" за тутешньою терміноло́гією "півлі́тра".

Дорогий Миколо, дру́гий раз подав заяву на відпустку, ще нема відпові́ді. Як да́дуть, побуду зо 2-3 дні́ на сумші́ні, тре́ба домовитися з кузенами, щоб продали хату. Постараюся зазірну́ти і до Робі́нзона. Пак, допомогли мені́ сплатити начислину тисчо́нку нині́ горькі́вська Даная з і́ своїм Зевсом у золотих про́менях. І не знаю, як і́ коли я оддам.

Миколо! Якби ти знав, як я одстав од укр. лі́т. Останні́, що я читав Олега Черногу́за - "Сан Сани́ч"? Може і́нша назва. Валері́я Шевчука, хоча часами він і́ холодний, я люблю́ яко́ стилі́ста, лю́дину, осві́та которо́ї вивела наше пи́сьмо з хуторя́нсько́ї борозни на культу́рну ниву, високо́ї ваги слова та його́ мі́сця в лі́тературі́. Окрі́м друкованого на сві́й час я читав у машинопи́сі - от забув назву.

Миколо любий мій, прошу тебе, вже і́ спові́щення про ви́хід і́сторичного роману Лі́ни Костенко "Маруся Чура́й". При змо́зі прихопи́ і́ мені́ примі́рник. Також не читав жодно́ї збі́рки Драча пі́сля 71 ро́ку. Моя дру́жина не любить його́ і́ спеці́ально на́ббрала в кра́мницях, коли й бачила. Ні́чого не читав пі́сля Сан Сани́ча Черногу́за. Ні́чого з про́зи не читав Ві́нграновського. І з поезі́ї теж пі́сля арешту́ в 72. Гри́гора Тютю́нника дуже люблю́ і́ останні́ читав у Львівськíй кате́дрі́стськíй тюрмі́ книжку, де і́ спова́ди його́ про брата, автора роману "Вир". Лі́ни Костенко "Над бере́гом ві́чно́ї рі́чки" маю́ у Льво́ві, читав ще в Сосновці́, а також рецені́ю на це видання Гали́ни Горда́севич.

Не знаю наві́ть, в який спосі́б ти б до́поміг мені́, щоб все це я попере́читував. Я вже помалу виходжу́ з депресивного ста́ну і́ наві́ть за́ходився пи́сати кни́жечку су́губо і́нтимно́ї лі́рики під на́разі́ умовною назвою́ "Пир в Е́роса".

Маю́ дуже ба́гато сво́їх про́зи в рукописа́х і́ не до́ходять ру́ки В "Современні́к" Пі́куля не читав, пі́ду по мі́сцевих бі́бліоте́ках, а ось зна́йду, хоча цьо́го часо́пису в мо́й ямі́ може й не бу́ти. Пере́читую "Пі́сню пі́сень" безлі́ч разі́в з Бі́блі́ї. В депресивному ста́ні́ з ким не листува́вся, бо пи́сав ні́сені́тниці́ і́ тут же забу́вав, що я робив. Як мені́ поча́ли кореспо́нденти до́рідкати, а я не пам'ята́в, за ві́що, я кинув листува́ння, і́ ті́льки тепер намага́юся відновлюва́ти листовні́ зв'язки.

Дорогий Миколо! Маю́ чудову кни́жку репроду́кції С. Далі́. Нью-Йоркське видання. А також кни́жечку Босха з прекрасними і́люстра́ціями. Все це мене́ й приво́дить до тя́ми.

Твóй

Михайло Осадчий

1980

(М. Осадчий)

4 березня 80, Комі

ГВОЗДИКИ

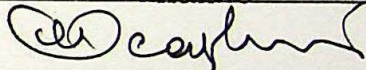
Фото Г. Косаченко

Дорогий Миколо!

Пригадуючи Сан Санича Олего-
вого, я ніколи не думав, що він
так майстерно і мистецьки окрес-
литься яко художник.

Давно вже не читав чогось
інтелігентнішого, ніж "Аристо-
крат з Вапнярки". Є в мене зас-
тереження, але загалом маю хо-
ча трохи моральної втіхи. В.В.
Л-ко вже у Львові зав.оп. в'їду.
Вітаю Тебе і зичу щасливийшо-
творчої долі. Твій

Михайло

244000

Индекс предприятия связи места назначения

АВИА

Куда — Украина, Сумы,
ул. Малиновского, 2 кв. 7

Кому — Данько Николай Мих.

Индекс предприятия связи и адрес
отправителя

169439, Коми АССР,
Троицко-Печорск, Мылва,
Юбилейная, 14/7
М.Г. Осадчий

14. III. 80, Москва

ГВОЗДИКИ

Фото Г. Костенко

ГВОЗДИКИ
Фото Г. Костенко

Дорогий Миколо, маю
твого "Арістократа",
дякую. "Арістократа" прочитав - гарно
що сталося з Григорем Тно-ком,
тому так несподівано, відійшов
з життя? Відпустки не заду-
го кінця Олімпіади. Отакі ми "не-
безпечні". Твердо припом з ан-
глією, і, коли вийдемо, напи-
шу більше.

МЛФГ. Зак. 77-514. Ц. к.

Що побачи у слобожанці в, не
не зацікавить металом студентів
з різних італіанських друк, а не має
часу і силівних тем з ними ба

Вітано і дякую за лист.
Миколю

2440000

2. мав мая попередня, 4- Третя
 Индекс предприятия связи месса назначения
поименно (М)

Индекс предприятия связи ~~мощности~~ назначения

АВИА

Куда Сумы
ул. Мамыковского,
2 кв. 7.

Кому Давыдо Николаю
Михайловичу

Индекс предприятия связи и адрес
отправителя

168439 Кожи, Тр - перо
мыва, 1084х11на, 14/7
И.Т.Осада

Министерство связи СССР

УВЕДОМЛЕНИЕ О ВРУЧЕНИИ ПОЧТОВОГО ОТПРАВЛЕНИЯ

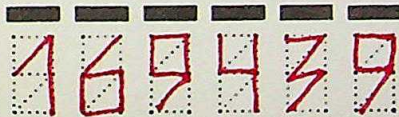

30
(АДРЕСНАЯ СТОРОНА ЗАПОЛНЯЕТСЯ НА ИМЯ ОТПРАВИТЕЛЯ
ПОЧТОВОГО ОТПРАВЛЕНИЯ)

Куда И69439, Коми АССР,

Троицко-Печорск, Мылва, Юбилейная, И4/7

Кому Осадчий Михаил Григорьевич

Индекс предприятия связи места назначения уведомления

Издание Министерства связи СССР. Цена 4 коп.
ППФ Гознака.

М Е С Т О Д Л Я К Л Е Я

з/пис, фото из Тр-Печорска
(вид отправления)

за № _____
(почт. квит.)

ценностью на _____ руб. с наложенным платежом

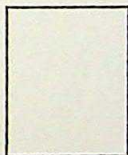
на _____ руб. _____ коп., отправленное 15.III.80
(число, месяц, год)

по адресу 244000, Сумы, ул. Малиновского, 2 кв. 7

Данько Н.М.

на имя _____

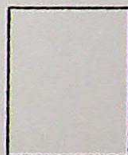
Вручено " _____ " _____ 19 ____ г. _____ лично
по доверенности (кому)

(календ. шт.
дня получения
уведомления)

Подпись руководителя предприятия связи
(цеха, участка)

(место подписи)

(календ. шт.
дня отправл.
уведомления)

Обведенное жирной чертой заполняется отправителем

15 березня 80 року

Дорогий Миколо!

Щойно отримав до власних рук Твого листа од 9 березня і, сердечно дякуючи, хочу одразу ж сповістити, що Аристофан щасливо дїстався до мене. А тим часом я прочитав Черногуза, роман поза сумнівами чудовий. В ньому у специфічному ракурсі піднято аж надто багато проблем, котрі ми ненастанно обговорювали в Сосновці. Щоправда, я б зробив Сїдалковського розумнішим, аніж він виступав в ряді епізодів. Та коли це ще може дріб'язок, то вже/а чується впливи Достоєвського деінде/, потрібен складніший психологічний тип, щось би на кшталт Хоми Хомича /я не помилився?/ з "Село Степанчиково и его обитатели". Останню страшно чудову річ Достоєвського я читав давненько, під рукою та в бібліотеці нема, аби відновити в пам'яті. А я чомусь найшов аж надто багато спільного між Хомою Хомичем та Сїдалковським.

Дуже зле закінчення "Аристократа". Вочевидь, варто було б не епізодом п'ятики завершувати, а найти таку ситуацію, де б розкрилася філософія тих, що беруть життя за душу. Брак таких узагальнень не надто гарно говорить про автора, тобто, чи усвідомлює він, на що замахнувся? Мені подеколи здається, що ні. Не тягне Лелека/твій вираз/ на мудреця, на шлібшого психолога, а так я вже занудьгував за справжньою літературою, а не за посміхеньками та побрехеньками. Шкода тим паче, що Лелека володіє інтелігентністю стилу, я б висловився!

Я вже Тебе запитував у поштівці, якою смертю "пішов з життя" у 49 квітучих літ Григор? В сучасній ситуації можна чекати всього. А глибина і народність його мислення/а відтак і писання/ зрівні, певне, Шевченку. В цьому плані аж ніяк не могли по-добатися його писання тим, хто пильно стежить за злиттям, за ідентичністю навіть стилістики з північним братом. Його ж мова, стиль і образ мислення такі вже відрубані, що навіть своїм громадянським мовчанням він не міг захити спокійно, бо єство його по суті крамольне в нинішніх умовах прискороного походу до злиття.

Дорогий Миколо! Щодо фанерної будочки, хоча вже ця справа й канула в небуття. Важко і неможливо мені сказати, чи це факт справді стихійного спалаху, чи може й рука режисерів. В момент спалаху я робив обхід території складу. А що коштувало комусь вибігти з ярка чи тайги і линути бензину в фанерний ящик якихось 2 на 1,8 метра? Ію хвилин – і фанери нема. Зате є "Діло". Помогла мені сплатити, як знаєш, нині горьківська Даная з своїм Зевсом. Кажуть, щоправда, що горький небавом стане солодким... Перейменують... Як би не було, а вже цей факт викликав лють на мене та й дружину заодно, котрій у Львові влаштували таке цькування, що я і ще не бачив такою душевно пригніченою. Все це руки нашого земляка Володі Васильовича, котрий тепер править Львовом. У відпустку мене, як сказали, до Олімпіади не пустять. Відпустка можливою була ще у січні. 80 днів, бо взимку я працював без вихідних і по 11 годин добово.

Гниє батьківське обійстя, трухлявіє сад, нема кому навіть продати, а я не можу вкусити плоду ані слобожанщини, ані лембергу...

Шевчука та різних інших драчів з гіпсовими масками замість облич я давно не читав. Справді, читав останні роки немало, але понашому зрідка. Я давно зауважив Гліба Горбовського, проте, вдовільнявся публікаціями преси періодично його речей.

Зараз перележую грип.

Не зорепад в душ^і й не запа~~д~~ с^іна,
А б^ілий д^ім, немов без ґрат тюрма.

Не говор^іть мен^і про У-ну,

А може У-ни вже й нема.

Щоб духу волю, а тюрму - олж^і,

А У-н^і в^іщий смисл буття,

Я святкував би рад^ість у душ^і.

Я в^іродив би наново життя.

Скаж^іте, л^ітаки мо^і і птахи,

І ви, всм^іхаюч^і уста калин,

Не той ґазда, котрий у хат^і з дахом...

Господар той, хто пан соб^і один.

Мов над землею сонце, в^ін господар.

До н^іього руки, лиця і зело.

Я зор^і бачу вдень з^і дна свого, з^і споду.

Для У-ни зор^і ц^і, як зло.

Нащо мен^і іх бол^існ^і пророцтва,

Душа жива - коли душ^і катма.

Коли без У-ни, як д^івоцтва,

Вже У-ни в матер^і нема.

Н^і-н^і, коли болить, то є ще в^ічне чудо.

Х^іба воно, н^іхто б^ільш не спасе.

Не в У-ну бачену і чуту,

Я в^ірю в пастушка, що душу в н^ій пасе. 6.III.80

х х х

Мен^і булось гостинно у тебе на кол^інах.

Ти в^ітрила м^ій волос, якк гетьман Укра^іну.

Дов^ірою пойнявшись, я цв^іт кохання пестив.

Осв^ідчувавсь душею, і н^іжно серцю лестив,

Та й стала ти мо^ія, як м^ісяць в син^ім неб^і.

І руж^і п^ідказали, що я найперший в тебе.

Я н^іс тебе, як п^існю, на рук клав^іатур^і,

А ранок скоросп^ілий до сл^із мене обурив.

Того кохання сл^ічн^ість

Несу душею в в^ічн^ість.

І радий я і гордий,

Що тв^ій, що в мене ти.

Розлук ворожим ордам

Нас не перемогти.

15.III.80

х х х

Дорогий Миколо, це вже, як бачиш, не Горбовський і не переклади, а може...

Зда^іться, в^ідпов^ів на вс^і запитання з Твого листа од 9 бер. По хвил^і йду в Тро^іцьк п^ішаком і вкину. Над тайгою вже п^іднялося сонце, день сьогодні красивий, прогуляюся, хоча й з анг^іною.

Хай щастить, а нараз^і рукою власною

Михайло

7 квітня 80, Милва

Дорогий Миколо!

Твого листа від 23 березня отримав досить швидко, 27.3.80. Він такий гарний, твої спостереження над типажами письменників, принаймні, котрих я особисто знаю, настільки влучні й дотепні, що я був під враженням твого листа, як пришиблений громом. І не мав змоги тобі відповісти, фізично й духовно змоги.

Мені вже пишуть побратими й посестри по долі, що прочитали Ліну Костенко, "Марусю". Певне, одна з таких надішле й мені приміричок, щоб познайомитися і відправити їй зворотньо.

Дорогий Миколо! Такі влучні й вичерпні твої заваги про хлопців пера, що я просто був приголомшений. Мені хотілося читати й читати листа, праглося, щоб цьому листові не було ані краю, ні почину. Сердечно пишу, не знав я персонально Григора, але хіба ж можна його перо рівняти з Григорієм!? Тільки невтіхас міг це зробити, а скільки їх, хто труїть серця чисті й невражені. Добре, але й зле, що він не потрапив у контору Лу-ка, та контора при всій її несамовитості та нівелюванні, має той пріоритет, що, хто побував у ній, з такою ж нівеляцією починає дивитися на решту світу людей, і вже рідкісні випадки самострат, бо в такого, навіть слабкої волі контингенту ятриться інша думка, як би це зробити з кимось, надто з своїх мучителів, а не з собою.

З цього приводу в мене спливають спогади про одну з найчудовіших і вартих захоплення людей, кого я стрію у мордовських лабіринтах, а саме про Миколу Руденка. Як встоявся, як врівноважуся, як наберу душевної та фізичної сили, я повернуся до цього святого образу, що ра-у-раз спливає в моїй уяві на перше місце. Я мало читав його творів, і навіть колись прочитаного "Вітру в обличчя" не пригадую в деталях, але Микола року 78-го, коли я його стрів, це був щирий і безпосередній шукач високої істини і смислу буття, безстрашний першопроходець, глибинний інтелектуал, людина, яких я до плачу мало знаходив і мав щастя стріти серед нашого в принципі боязливого й легковірного громадянства. Микола Руденко, з дещо грубуватими рисами обличчя, але це тому, що ці скули і вилиці на-б-рали форм і міцні скелі, а скелі й є могутні, й грубуваті на шляхетний нечуттєвий погляд.

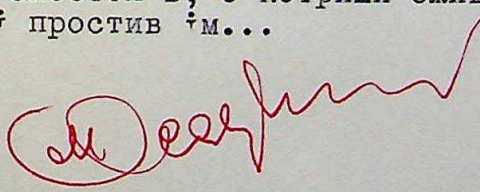
В мене залишилися деякі твори тамтешні. Свої не всі провів, а ці є, якась Божа сила нашептала, і вони суть. Який це живий монумент, а розмови з ним, так це ж насодода і возвеличення своїх людських якостей. Вірніше, віднайдення їх у собі, а потім возвеличення.

Дорогий Миколо! Сердечне спасибі за "Передчуття". Гарне видання і зовні, і внутрі. Це був чудовий Великодний подарунок, а якраз я й отримав його напередодні Воскресіння.

Полонить мене думка: чому Ісус, воскресши, не волів уже далі лишатися на рідній землі і далі прославляти свого Отця. Може побоювався, що вдруге уже не воскресне? Може це вже такий природи поступ: якщо раз розп'яли, поспішай з того місяця, доки не дітнулися вдруге! А що ж тоді чинити тим, хто вже вдруге попрабував!

Дорогий Миколо! Чудово, що в Ісуса було таке безпечне місце, як небо. Я уважно прочитав усі життєписи Ісуса, приймаю його як історичну особу, але ніде не почерпнув відповіді: чому він так скоро вирішив утікати з рідної землі, країни, від людей та апостолів, з котрими зжився, і котрі так легко зрадили його... Хоча він і простив їм...

Твій Михайло

11

8 червня 80 року

Троїцько-Печорськ.

Дорогий мій Миколо!

Оце ще лишень, трохи віддихавшись од вантажницьких хлібів, я зібрався з силами написати до Тебе листа. Та й не відаю, де Ти, в Сумах, ачи може на кримських теренах цілющиш свою плоть тлінну та душу вічну оздоровлюєш! Дорогий Миколо, я сповіщав Тобі карткою, що в силу чисто виробничого конфлікту лишив Милву і перейшов жити і працювати в Троїцько-Печорськ. В райцентр. Попередньому адміністратору просто вже вочевидь остогидли різні дзвінки та допитини про мене, включаючи й кримсправу по горезвісній пожежі, коли і їх тягали, і він, той попередній начальник, поставив мене у таку виробничу ситуацію, що я мусив кинути й податися в райцентр. Тут наразі вантажником і праця не на мої літа. Десь наприкінці місяця з прибуттям дружини лишу її, погуляю, а після самовідпустки, першої по 9 літах, знайду працю без фізичної перенапруги і ще рік оддам районам крайнього ссвєра!

Сиджу над віконцем, пишу листа, а черемшина пахне рясним і таким рідкісним для сучасних широт буйним цвітом. Це найпишніший цвіт для нашого терену! Кілька днів тому розпустилися берізки, а ялини й були "розпущені"!

Десь гілка тріснула в тайзі, —

Луни прозорий куль.

Ялини на одній нозі

В одвічному танку.

А карі качки "ках" та "ках"

В шовковій даліні.

Човнар над хвилями, мов птах,

В моторному човні.

Аж вихор очі засліпив,

Біжу промить в ріці.

Води з крижинами попив, —

Росини на лиці.

Циновки снігу ще в тайзі.

Немов на теремку

Ялини на одній нозі

В беріловім танку. 25.IV.80.

Пишу рідко. Це так, вибух раптового настрою.

Без Твого, Миколо, дозволу, я процитував Ігореві Калинцю та п. Галі Твої міркування про Григора Тютюнника. Обоє ж вони такі одірвані, як гілки, од літературного живого процесу, гадкую, що обом буде цікаво пізнати з перших очей Григора, такого прихованого, такого "в собі".

Дорогий Миколо! Я сподіваюся небавом стріти коло себе Оксану з одним або й двома дітьми, як там уже сама вирішить, бо дорога дорога й далека! Тут був один день такий спекотний, що я, доки поправ білизну в ріці, спалився до пояса аж шпигало! Прочитав Марусю Лініну, свою думку написав Ігореві К., а це отримую листа од нього, написаного ще до одержання мого і з подивом зауважую, як збіглися наші думки. Процитую Ігоря: "Дуже захвалена річ, то ми читали із розчаруванням. Шедевр не побачили. Читач, стужений за напрезіннями, звичайно, знайде багато співзвучного, але підтексти мізерні, авт. відступи відсутні — то й не чується теперішнього, позиції, аналогії... Іст. тло роману цікаве/суд, мандр. дяк, полтавський дід/, але на тлі героїчних

літ змізернілий, негероїчний образ Марусі. Вона вся в собі, в своєму нещасті – то ж нездатна бути "піснею Укр.", символом, міфом. Антисупільна позиція Марусі чи не сама Ліна в 70-х? Блідий образ Марусі псує твір. Може автор не міг відійти від правди? А чи була Маруся Чурай взагалі /Нудьга заперечує/. А Шевченко зробив Гонту, що вбивав синів, а Франко з Вишенського патріота/а був анахорет і реакціонер/. Без героїні нема і Вітору /шедевр/, нема глибини як у "Лісовій пісні". Навіть Старицький виграв цільністю "Ой, не ходи Грицю"/– побутовою драмою." Лист од 24.У.80. Я тільки вказав на мовно стильову інструментовку роману, чудову. Особливо близьку і співзвучну нам, принаймні мені, хто всмоктав полтавську говірку "з маминою циць" /Остап Вишня/.

Дорогий Миколо! Сьогодні неділя, і я весь ранок присвятив листам, перед сим написав п. Галі. Сипонули просто градом листи просвітянського змісту з Італії, не знаю, чому б це. Та всі по-аглицьки, певне гадають, що італійсько тут ніхто недобере! Тільки час забирають такі листи, а толку з них, мов квіт наплавав, або що писатимеш їм?

І крихти творчо тепер не працюю. На місяць ледве що один віршик:

Іду по хвилях, мов на крилах.

Мій за Ісусом слід.

Ген Каїн – з Авелем на вилах –

На місячній медалі зблід.

Всі очі ніч розплющила,

Немов квасолу лушила.

А день за обрід викотив

Вже сонця сонях вибитий.

Ніч мантиєю чорною

Гойдає над Печорою.

Біжу за швидкоплинною

Я жертвою безвинною.

Немов за блискавку комети,

Хапаюся за хвіст кибети.

В долонях – роки Долю тчуть,

А зорі пальців не печуть.

Я з себе зорі струшую.

Живу й ще жити мушу я.

І думкою жагучою

Тягнусь до сонця зернятком.

Мов до верби плакучої

Над українським дзеркалом. 5.УІ.80.

Дорогий Миколо! Хочеться думати, що ти в Сумах, прочитай мого і напишеш мені листа. Так люблю я, такий одірваний, твої штрихові завваги про літературу і літераторів. На мене вони ніби хвиля за хвилею напливають, тепло, ніжно. Чи будуть сади? Врожай на Слобожанщині. Ніхто мені не пише, навіть що з батьківською хатою, – не відаю. Може восени, після Миші олімпійського вдасться побувати вдома по роду і вдома по проживанню. Обіймаю тебе, дорогий Миколо,

Хай славиться іі їм"я!

Твій Михайдо.

Михайдо

С праздником Победы!

А В И А

Куда Сумы
Вул. Малиновского
2 кв. 7

Кому Даньку Миколи
Михайловичу

Индекс предприятия связи
и адрес отправителя

290010, Львів-10
Некрасова, 8 кв. 29
м.г.р. Одеський

Индекс предприятия связи места назначения

ca:

Внжар
всх нннннн

© Министерство связи СССР, 1982
28.01.82. Цена 7 к. Художник А. Вилибин

ПРОСЬБА ПОЗДРАВИТЕЛЬНЫЕ ИНОГОРОДНИЕ ПИСЬМА
ОТПРАВЛЯТЬ ЗАБЛАГОВРЕМЕННО
Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

Дарую своє найостаннє
(big 10. xii. 82) грого в (Гусомити) та
дінз грогосамоту.
Друнував сам.

(In big) (M) caghi

19. xii. 82

З НОВИМ РОКОМ

19. XII. 82

Дорогий Миколо!

Сердечно здоровлю тебе з Новим
1983-м роком!

Жузу здоров'я і великих благ, як
і творчих успіхів, котрі вже має
було б підсумовувати в книжечці.

Я працюю під етикеткою (в дусо-
ментах) у фотосалоні. Фотографу-
ю героїв (світлиць вже має!)
професія, що так нелегко вже дає-
ся в мої роки.

Мрію навесити ти Сучасні і передусім 87
(тебе, а потім рідних (живу і в мори-
нах)). Будь щасливий і здоровий.

Многого місти!

Можеш в сільні навізці.

(Твоя)

Михайло О.

28 серпня 80 р.

Дорогий ~~Михайло~~, твої ~~думки~~

про творчість Григора Т.

так сподобалися п, Га-

л^і, що вона надіслала

німецькомовне видання

Ганса Фаллади. Якщо чи

татимеш, я вишлю Тоб^і

бо я приступлю до ц^і

книжки не скоро, піс-
ля

тебе, в силу різн^их об-
с-

тавин. Чому мовчиш, ти

на два мо^іх листи не

пов^ів, чи отримав?

Будь здоровим і щаслив^и

шим, Тв^ій Михайло

Лилия
Фото Р. Костенко

АВИА

Куда

244000, Сумы,

Ул. Малиновского, 2 кв 7

д- Данько Николай Михайл.

Кому

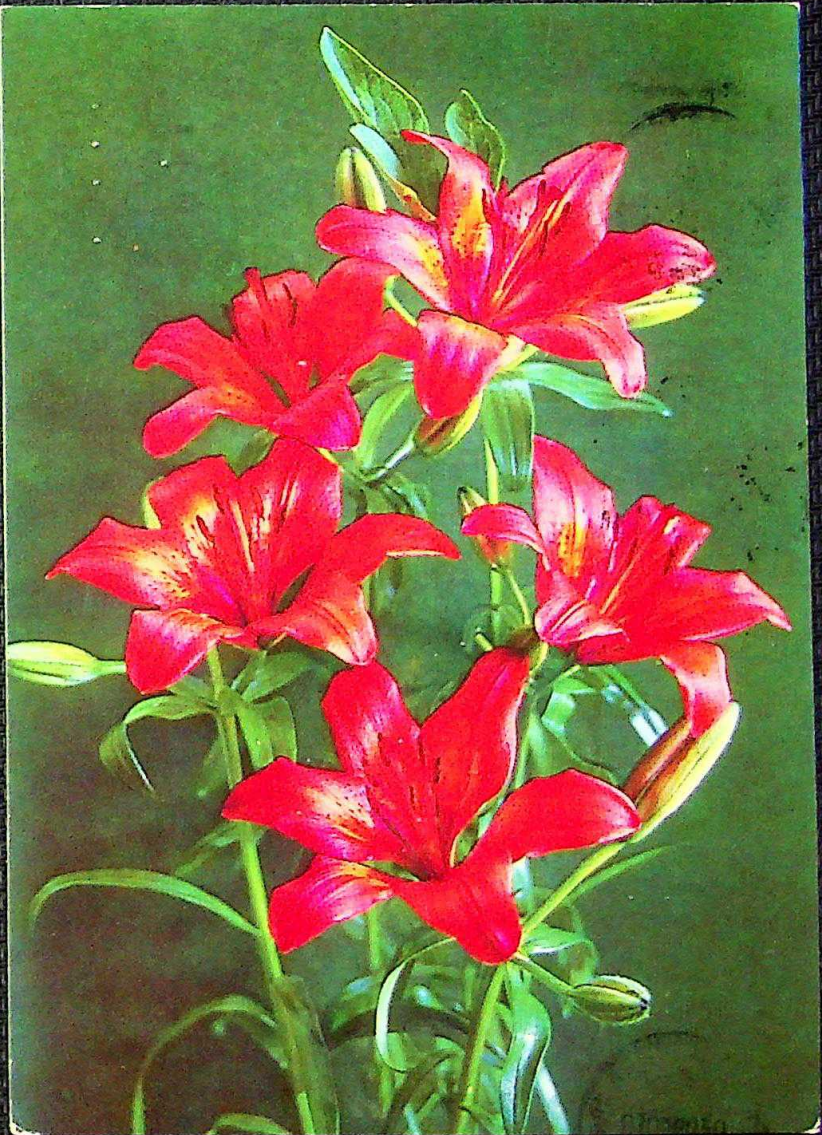
Индекс предприятия связи и адрес
отправителя

169420, Коми, Тр.-Печорск

До востр. М.Г.О.

Индекс предприятия связи места назначения

© Министерство связи СССР, 1977 г. МПБ, кат. 78-4386, 1 д. 6 к.

14. XII. 80

39

Художник Н. Полянская

Дорогий Іванко!

Діму і Боніо різним ступенем
крав, що навина пом-
тив і оєротив мене, а з
іово.

З Новим 81-м тебе,
дорогий друже!

З різдв'яними святами!
Боже, які ти блаженні дні були
в дитинстві. Думави - графви,
і голова напорозисе!

Щастя, здоров'я і
бедності, друже Івано!

Дорогий Іванко. Іншо все
було, заваж, в Новому ссти-
немося!

Вай-іам! —

по камі-записи
"Давою в ниніш-
ніз Новий рік 1981."

Твій Іванко Осаду

Пересылке по почте в от-
крытом виде не подлежит

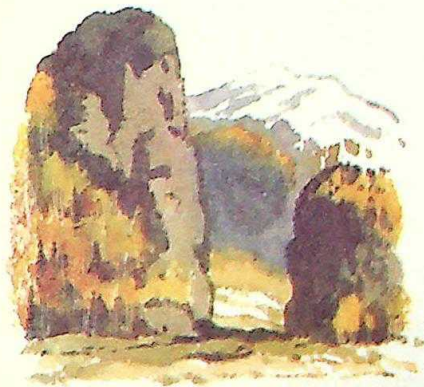
П 80205-341
024(01)-78 БЗ № 41-13-78

5-1481. П. 2
Т. 1. М. 1978
Кл. 37.157
31.4.81

С НОВЫМ ГОДОМ!

А В И А

Куда Украина, Сумы
ул. Маминского, 2
кв. 7

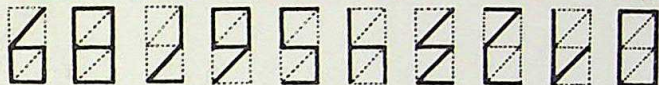
Кому Данько Николаю
Михайловичу

Индекс предприятия связи
и адрес отправителя

162420, Коми, Троицко-Городец.
До востребования
М. 2. Оседло

244000

Индекс предприятия связи места назначения

Внимание!
Образцы почтовой маркировки:

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

27 лютого 81 року

Дорогий Миколо!

Сердечно дякую за листа від 15 лютого. Чи подивує тебе, що саме на Стрітення, 15 про мене думало двоє людей. В бумагах ти, а в Ліверпулі моя давня заочно знайома Гвен Баквел. В своєму листі також від 15 лютого вона між іншим пише: "В прошлую субботу, я приготовила украинское пирожное с маковыми семенами! Я спрашиваю себя, кушали ли Вы такое пирожное — оно очень вкусное и я желала бы послать его Вам. Иронически, я нашла рецепт в американской книге посланной мне посетившей нас в прошлом лете Американкой". Я зберіг стилістику й пунктуацію оригіналу. Сама Гвен не була в нашій країні: рос. та укр. мови не знає. Це хтось перекладає її листи до мене. Залишається ще додати, що оба листи не лише написані в один день, але в один день мною й отримані. Саме 25.ІІ.

Ось що я волів сказати про тістечка. Про смуток. Чи уявляш, настільки було в Сосновці легше розумово. Тут же ось уже третій рік я не тренував лівих мислей своїх хоча б з кимось коли не з інтелектуалів, то бодай з поостережливим снобом.

Дякую за розтлумачення Великої Берти. І я Ігореві К., і він мені незалежно дали оцінку "Марусі", котра в загальних моментах збіглася. Про Євангеліста Луку. Чому він сягає аж до Печори. А така неписана формула: аби дати грішнику зирнути на місяць, в котрі він хоче паломничати, обов'язково питаються в місцевих апостолів, в даному випадкові Євангеліста Луку. Ось і весь секрет. До речі, Печора не заперечувала проти паломництва бодай і на місяць, і більше.

"Так мовив Заратустра" я читавдесь ще в студентські роки видання в Коломиї по-нашому, і пригадую тепер, як воно мені забивало баки залізними ланцюгами свого стилю. Я хапав більше не зміст, як не міг вирвати голови своєї й тодішньої свідомості з кам'яних лабет формул.

Так, Миколо, і пишу й читаю малувато. І не тільки розпач заважає. Цілий букет причин, котрі могли б обмірковувати, як писав до мене один аспірант з торонтського університету батьківським походженням з чернігівщини, за ковбасою та чаркою. Скрутно мені було тут, Миколо, не лише з мотивів розпачу. Та грець з ним, може скресне душа раніше Печори й раніше травня.

Зачепив ти, Миколо, і одне з сильно болючих питань. Коротко наразі скажу, що я своїм кореспондентам тут і там виразно сповістив, що подальше життя хочу присвятити лише дружині й дітям. Що відходжу од вселяких і будь-яких громадських вразливих справ не лише як громадянин, але як і муж родини, і як чоловік з якимось хистом. Той хист волів переливати в лірику, та так, ніби крім золотокрилих бджіл і бабочок на травневих луках і не зауважував нічого в житті. Не буду повертатися до спогадів. За це вже чималенько людей кинули листування з мною — ну й грець!

Було недавно пиво в Троїцьку і я вволю напився з доречно подарованою рибою одним з моїх тутешніх приятелів. Таке смачне, що й змалювати тобі не можу! Хай уляжеться плотське відчуття раю. Дякую, Миколо, за чудовий вірш Блока.

Світ і вічність в єдиному русі.

Я у ній. Він живе у мені.

Підіймаюсь на синьому дусі,

А спадаю на рваній струні.

Як я спрагло кохатиму буди,

І благодатиму ласки в богів:

Не вертайте шляхів многотрудних.

І не кличте у царство грѣхѣв.
Дайте вдосталь повѣтря й простору.
Синѣх росѣ з зѣрками на днѣ.
Бульби й чаю до столу.
І родини менѣ. 26.І.

В зорях читати коханоѣ очѣ.
В мѣсяця черпати сили пророчѣ,
Трави вмивають хай мѣженъки дочиста,
Нѣби Христос апостолам.
І утекти од людей ѣ од себе.
Лиш спѣлкуватись з землею ѣ небом.
З птаством ѣ лѣсом. З рѣкою ѣ вербами.
Чистими мислями й тихими нервами.
Дай менѣ, Боженъку, дня золотого,
Щоб причаститись до всього до цього. 26.І.

І радѣсть солодка, ѣ прикрѣсть гѣрка.
Це два береги, а єдина рѣка.
Пливу я рѣчищем в обох на межѣ.
Хоч плоть моя тлѣнна, щось вѣчне в душѣ.
І плоть попереджаю й душу я сам:
О, не поєднайтесь, мов Ева й Адам.
Бо небо побачить ѣ вас прокляне,
Як власнѣ грѣхи прокляли вже мене.
Допоки мѣй меч надѣ мною висить,
Я буду свѣй меч ненастанно просить:
Впади на прокляття моє - й розсѣчи,
Інакше прокляття бо не відлучить.
А меч - мов благань моѣх ѣ не було -
Впаде на прокляття, а чи й на чоло. 30.І.

Ген побѣг в снѣгу по пояс
Зайцем бѣлий день в тайгу.
А тайга мов пензлем Гойѣ
Намальована в снѣгу.
Бачать зимовѣ дерева
Землю снѣгу й небо зѣр.
Голѣ, мов Адам ѣ Ева
Бѣлѣ привиди в тайзѣ.
Все смѣється бѣлим смѣхом.
Домом пахне й вѣється дим.
А понад безтовщним снѣгом
Мчу я духом молодим.
І кажу тайзѣ: природо,
Доки серцем молодий,
Безрозмѣрноѣ свободи
Добра будь, у душу влий. 23.ІІ.

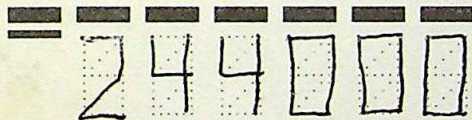
Дорогий Миколо, додам, що сильно болѣло горло, а теперички
права рука, та так ѣнодѣ, що й опѣвця не втримаю, ѣ не зодягнуся,
щоб не допомогти лѣвою правѣй. Мѣсяць був без працѣ, наразѣ маб.
Обѣймаю Михайло.

Ой, Миколо, ти ніком не
пишем індекса, а наші поштарі
сверять, і з змушеним все
напереве свої гачірі прериваю,
аби знай ти бачи етоті конверт.

(М) скаржит

Колісь ти настрій

нашину мет з етими дѣла-
ми та етими. Богдани при-
вів з захоплення репортѣр
нашину з етими дѣла-
ми та етими.

Индекс предприятия связи места назначения

Куда 244000, Украина, Сумы.

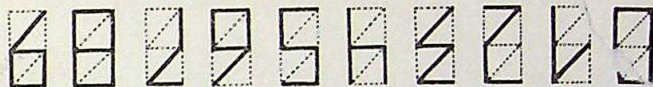
ул. Малиновского, 2 кв. 7

Кому Даньку Николаю Михайловичу

Индекс предприятия связи
и адрес отправителя

169420, Коми, Троицко-Печорск,

До востребования, М.Г.Осадчий

Внимание!
Образец написания цифр и букв:

Черный коршун
© Министерство связи СССР, 1981
31. 07. 80. Цена 5 к. Художник В. Бейлин

Изготовлено на Пермский ф-ке Гознака

25 березня 81 року

Дорогий Миколо!

Маю в руках власних і перед своїми очима Твого листа від 15.III.81, за котрий сердечно дякую. Склалося так, що востаннє я отримув мало листів, а тому кожний аж надто дорогий для мене. Чи Ти мене зовсім не розумієш, чи таки трохи. Навіть Ти. Мені ж треба ниньки бути ослом і каплюхим. Я часом стримую себе од надмірно і далекоглядності.

Кликав лїс мене грибами.
І брусникою всміхався.
Із розверглими губами
Мій порив в тайгу подався.
Я вертався з комарами
У з'ницях, в нїздрях, в роті.
Та щасливий до безтями,
З силою в душі і в плоті.
Птахи вісті провістили.
Горобин ажурні вежі
За мою байдужість мстили,
Зачіпаючи в одежі.
А коли відчалив катер,
Мав сім кіл брусники бруто.
Місяць посміхавсь, мов фатер.
Вабила тайга, як муттер.

Гей щасливий, хто щасливий.
Тим, що має, що довкола.
Хто природі незрадливий.
Хто, як є, приймає долю.
В кого кров кипить у серці.
На побаченні я тайгою.
Має радощі від герцю
Із прелютою пургою.
Я стаю на про з морозом.
Чесно я тайгу воюю.
Іду в світ великим возом.
З знаком цівня бенкетую.

Поверніте років двадцять,
О Боги мої прегарні.
Я віддам Вам, сестри й братцї,
Всі принади буцегарні.
Гонорар сплачу Вам кров'ю.
Полічу в душі я травми.
Я з щасливою любов'ю
Весь себе за ласку дав би.

24.III.81

Коли зарозовіє горобина
В іржавих і низьких полярних небесах.
Коли кістлявою рукою кат безвинно
Уб'є безвинно вже останній цвях,

Коли над хвилями свинцевого тремтіння
В вологій, посірілій висоті
Перед лицем суворої країни
Я загойдаюся на кедровім хресті,-

Усе це писав я
(Або: Чесно...)

в долоню

Тоді я жадібно, і пристрасно й глибоко
Дивлюсь крізь кров своїх смертельних сліз
І бачу: по ріцї холодній і широкій
Пливе в човні розкований Христос.

В очах такфу ж надію й віру стежу.
В таких і він увесь, як я, рубцях.
І журно вигляда з його одежі
Рука, в котру був вбитий гострий цвях.

Христосе! Рідний край бо наш печальний.
Я вже сконаю скоро на хресті.
Чи ти хоча човна до берега причалиш,
Де я вишу на скорбній висоті.

Це пред, вище, і нижче, Олександр

Блок.

29 березня 81

Бачиш, як я завертівся, все горю заради доброполучного
навчання і розвитку інтернатських дітей. Господарю, чи газдую.
Навчило життя і вікна склити, і двері підігнати, і дах шифером
прикрити, коли вітер знесе. А поміж тим п"ю каву і пишу, що "
Бог" на душу покладе."

Воює літо весна зирянська.
В тайзі бунтує краса повстанська.
Чуття і розум, і сила духу
Радують око і пестять вухо.
Печора наче жінка вагітна.
В воді по горло тайга тендітна.
І вся природа ось-ось народить
Прозріння розуму й безмежя вроди.

Я не люблю тюрми до крику, до безтями.
До маячіння в плоті і вдуш.
Коли б мій голос вчула рідна мама.
Аби пенка в сідницю врзати олжі.
Якби я в світ вернувся помолоділим.
Хоча б одній людині душу вилив я.
І наяву отця зустрів зрадлим,
С?м"я б вечеряла під пісню солов"я.
А я пішов би в сад свого прозріння.
У вир зірок і яблук на гілках.
Христосе! Я чекаю воскресіння,
З ран кров висмоктуючи на руках. 29.III.81

Дорогий Миколо!
Тайга мене з"дає згірш, ніж табір. Я не маю часу подумати над
жодною крупнішою річчю, я пишу все таке хвилеве, що в мої роки
й з досвідом аж трохи соромно. Коли я тільки заспокоюся і обер-
ну себе на Велику Берту? *(Квітки)*

Вітай Сумщину весняну. Бачив я Суми крізь клітинне вікно 77
року, гарна була, близька й аж надто далека.

Обіймаю тебе

Твій Михайло

(Підпис)

А В И

Куда Сумы Упр. сер
ул. Мамикоского,
2 кв. 7

Кому Данько Николай
Александрович

Индекс предприятия связи
и адрес отправителя

169420 Ком. в сер, тропинки
Богороди, до востребования
Муромский

244000

Индекс предприятия связи места назначения

Внимание!
Образцы написания цифр индекса:

© Министерство связи СССР, 1980
30. 04. 80. Цена 7 к. Художник С. Куприянов

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

23 квітня 81 року

Дорогий Миколо!

Сердечно дякую за вчорашнього Твого листа від 12 квітня, а всі Твої зауваги дуже справедливі. Все лихо в моїй поспішності та мислі, що часу мало, і час біжить шалено, а я дуже мало зробив. А воно хай буде ще менше, аби якісніше. І прози є багато, дорогий Миколо, і задумів не бракує, але проза од мене вимагає недоступних мені тепер і навіть непосильних жертв. Для прози я повинен бути ти- жнями і навіть місяцями в абсолютному відчуженні од світу і од людей. Щоб мої мислі ні до чого більше не дотикалися, окрім замис- леного сюжету та способу його викладу на папері. В цьому смислі мій совновський, а зрозуміліше мордовський кінч був для мене зручнішим та й творчо вигіднішим. Там можна було увійти в один настрій і душевний стан і перебувати в ньому тривалі проміжки часу.

І нічим не клопотатися, тому що миска бурди всеодно наллється сама по собі і в зазначений час. Тут же це просто виключено, і коли й увійду на якийсь мент у душевний затишок, то все одно вітер под- ме швидше, аніж зберешся з мислями. І то не обов'язково вітер зло- якісний. А бувають і частіше вітри з добрими почуттями, котрі зву- принадами життя і од котрих хочеться відрекатися, бо мислю: скільки втратив принад сугубого життя, що бодай дешицю надолужу. А фактично трачу себе і гублю речі, котрі міг би мати матеріалізо- ваними. Тут і кіно, і вилазки на природу, і катання на катерах та автах по дорогах та ріках півночі в лютий і захланній ненаситності вдихнути в груди простору, которого втратив чимало за 9 років стис- нутого до болючого мінімуму життя, побачити якомога більше див при- роди та людських ситуацій посеред цих чуд.

Дорогий Миколо, аби то ти знав, скільки в душі моїй осіло пое- тично суворі правди з горнила життя! А сердься або й ні, критикуй чи й ні, а без абсолютної душевної урівноваженості писати не мо- жу. Віршики так, навіть лювіше пишуться при душевному роздратованні, а прози не можу. Інколи місяцями не відповідаю котромусь з щиро гарних людей. Чому? Бо ж починаю листів 5 або й 6, а на першому ж реченні або абзаці кидаю. Не знаю, що писати. Не сформулюю думки. Роздратований. До Тебе останній лист пересичений віршами також од того самого зла. Писався він довго, і так сам бачиш, що там навіть у мізерній його прозовій частині думки обірвані, мов клоччя і незграбні, як на письмі у першокласника.

Поза сумнівом, що треба переінакшуватися, але як, ще не знаю. Про багато речей свідомо не хочу писати, може саме це й гальмує волю до писання прози взагалі. В кожному разі вплив має неабиякий. Не треба тіневих сторін, якщо хочу вціліти. А весь то й Достойвсь- кий на тіневих пунктиках людської психіки стоїть. Гадкую, та й ро- бив спроби, утекти од суворі королєнківської правди життя у суво- ру правду людської психології. Переселити так би мовити людей з одної площини в іншу. І виділювати життя не його обставинами, а складом людської психіки. Не його реальними стосунками та конфлік- тами, а підміняти їх людською сумісністю та несумісністю, а загалом і правдивіше кажучи, точніше кажучи – повсюдною несумісністю...

Відтак пустого теоретизування процес у моїй голові зараз узяв верх над реальною працею. Чи писав я тобі один з своїх віршів про те, як я переселився в небо, віднайшов там Зевсову дружину і царицю Геру, і прошу її прихистити мене десь там, бо на земній кулі, мов- ляв, "бракне місця вже мені". Гера благоприхильно ставиться до мого прохання, а замість відповіді подає ручку й папір, оглядаючись, аби не зауважив її муж Зевс, та не приревнував.

Бо ж ти знаєш, яким ревнивим є Зевс. Я взяв дарунок з руки Гери і швидко кивав п'ятами од неї, аби Зевс навіть не запідозрив нічого. І той віршик несподівано завершується так: "Ну а що мені із дару, Раз боюсь я Зевса кари".

Таке селяві, Миколо, можеш називати мене розгубленим, або ще якимось там принизливим епітетом.

Відповідь на питання: в січні місяці я добровільно і справді за власним бажанням пішов з праці теслі в РСУ-І тому, що ситуація там склалася на грані катаклази і то не лише для мене, а групова. Злодійство й пиятика і як наслідок розпуста публічна, а все це, згідно відповідних статей карається, причому перст падає й на того, хто навіть не брав участі, але власними або покликаними зусиллями не припинив. Не воліючи втручатися активно, або навіть пасивно спостерігати, куди воно все котися, я втік - за власним справді бажанням. І понад місяць був без праці. /Ти ж собі уяви, що з огляду на північні умови праці та контингент люських ресурсів тут узвичаєні для нас людські стосунки рухнули, моральні й інші норми такі відносні, що фактично стерлися, їх просто нема/. З приостанніх днів лютого я після певної проволоки влаштувався завгоспом в дитячому інтернаті при Троїцько-Печорській середній школі № 1. Звучить може й гордо, а праця: вставляти щодень вибиті вікна дітлахами, прибавати щодень через годання обірвані двері, прибавати цвяхи словом, відповідаю за господарство 3-х приміщень житлових, пральні, інтернатської їдальні. А в господарстві цьому до останнього тижня не було навіть жодного цвяха і молотка. Ось і покрутисся за 85 "ре" з ранку до ночі, і подумай, чи зосередишся над прозовою мініатюрою...

Тішу себе мислею, що я, мовляв, насичую себе життям, а колись переллю його в образи, картини, ситуації й конфлікти на тлі сувородійсності краю. Дай, як кажуть, Боже, нашому теляті вовка з'їсти. Будь ласка, Миколо, не подумай, що я плачусь перед тобою, або затушковую свою безхистість своїми реальними обставинами. Ні! Я просто маю до Тебе, як то воно є!

А ти ще ж візьми на вус, що де я не працював, навіть вантажником, я намагався ввійти "в професію" до коріння, пізнати й вислати з її "секретів" все, що можна чого й ніззя. Аби мені хто коли не дорікнув, що я тільки глісировав, сковзався, а не криголажив! Не знаю, дорогий Миколо, чи вдовільнив я Тебе відповіддю на Твоє двократне питання.

Зараз 6-та вже ранку. Я вже заварив і п'ю каву, дякую, що згадаєш мене на Першотравень також. А ось моя ліверпулька Гвен була дуже втішена, що я написав тобі про неї, а й про Тебе, як то збіглися дні Вашого написання та мого отримання Ваших листів. І вітає Тебе.

Осінь на Печорі.

Лози зашарілися, а листя, мов дівчина на сватанні.

Черемшина плаче чорними сльозами, бо літо пробігло неждано-негадано.

Брусника рум'яна од сміху, що так її заздрісно люблять.

Мисливці качок відлітаючих двостволками луплять.

А заць простягся аж ген од рамен до колін.

Рум'яниться лис горобини і заячий рані за схожість вклоняється він.

Несе глісеровка моторні човни й катера.

Вже плетених кошиків на гробину пора.

Дзеркаляться ранок на березі, де дощ накаля
люжив.

Остання баржа йде в затон, мов Печору
утюжить.

Свинцевим тремтінням так плавно Печора бі-
жить, наче йде полотно із верстата.

Відтак, прикипівши очима, іти і дивитися,
й дивлячись — стати.

Ще перші метелики білі з полярного неба
не вилетіли.

А все різнобарв'я вже скоро, небавом, нев-
довзі, мов хата, стоятиме вибілена.

14 вересня 80 року.

Дивлюсь на тайгу, немов на вдову.

Скільки ж ти вел'їй мужів схоронила.

Як розлучитись, допоки живу.

І вік аби був не на схилі.

Через вікно ой чудова краса.

Пора вибирання картоплі.

Хмарки пливуть, мов дівоча коса.

Стовпи електричні, мов неба оглоблі.

Місяць напружено тягне ярмо.

Гейкають зорі, мов діти на сні.

Як мені збутись тебе, т-мо.

Я у тайзі, а душа — в Барвінкіні.

13 вересня 80.

Мав життя я не в часі й не в просторі.

Не вилазячи з витертих джинсів,

Не потрібен ні друзям, ні жінці,

Я блукав земних клопотів осторонь.

З неприкованих рук кров закапала.

До хреста неприкованих,

з ніг,

Користався, як міг,

Біг я й біг,

Доки листя трави не заплакало.

І не неба хвалу,

Я дістав хоч малу,

А — хулу. І в квадраті хулу. 27.УІІ.80

Гармонія серця й душі. Кохання й розсудку
гармонія.

Кому свою долю повім. Кому перекину ярмо іі.
Траві, що на лузі.

Коню білогривому.

Примхливій Музі.

Аполло вередливому.

Та ба! Порятують мене м'ражі.

І вже недалеко

Та грань, де мене оминуть добрі й славні
мужі.

Що таомж залишать свій край, мов осінні
лелеки.

Питаюся я: ну а де те, скажіте, гніздо,
На котре шпигують усі, і котрого не знайде
ніхто.

27.VII.80

А що воно склалося з Близнецем? І взагалі
повніш, а не образами та натяками, змальовуй
мені літпроцес на Укр, бо ж я такий відірваний,
як перекотиполе, що вітер його гнав, а
воно й зачепилося за кедр.

Починав листа коло 6-ї, а вже коло 8-ї,
вже й до праці час і пора!

Обіймаю Тебе, дорогий мій Миколо,
не гнівайся на свого заблуканого в безроз-
мірній тайзі

Михайла

А за вікном сніжитьь.

А Тобі хай щастить.

(Handwritten signature)

*Р.8. Чи це є чтиво? "Известия"
од 20. III. 81?*

Листы
Фото И. Кропивницького

6. VII. 81 Дорогий мій
брат Микола, я щиро
зворушений і розчулений
твоїм листом од 8. VI. 81, я
тепер легше дихаю, я пока-
зував того і друзі мої, що саме
гостро в мене трілох виві-
кнось од виробничих клопотів
і напину білвше. На Тегорі
вже місяць, мов у Кремлі.
Колі - Африка, всі мовлять.

Я вже і в і світо-солодких;
емажених Харіусів.

244000

Индекс предприятия связи места назначения

Твій Михайло.

АВНА

Куда

Сулма
ул. Мамиковского,
2 кв. 7

Кому

Данько Николаю
Михайловичу

Индекс предприятия связи и адрес
отправителя

169420 Колі, Тіроцко-
Тегорск, до вострабованц

Масан

Министерство

связи Союза ССР

Уведомление о вручении почтового отправления

простое, заказное, авиа, телеграфное, срочное, телеграфное
(нужное подчеркнуть)

Куда

169420 Комм. ЦСР

Троицко-Теторск
до Воскресения

(подробный адрес)

Кому

Осадчий М. Гр.

(заполните адресную сторону на свое имя)

тр (письмо)

(вид отправления)

из тр. - Федорска

за №

(почт. квит.)

с объявленной ценностью на _____ руб. с наложенным

платежом на _____ руб. _____ коп., отправленное 24.11.81

(число, месяц, год)

по адресу 244000 Елены, Маминского, кв. 7

на имя

Амико И. М.

Вручен „ _____ “ _____ 197 г. _____ лично

по доверенности

(кому)

Подпись руководителя предприятия связи (отдела)

_____ (место подписи)

(календ. шт.
дня получения)

Обведенное жирной чертой заполняется отправителем

(календ. шт.
дня отправки)

г. Брест. Облтипография. Зак. 8408—17059000 19.12.78 г.

2. 11. 81

48

Дорогий Дмитро!

Сердечно дякую тобі за вітальний
лист від 28. 11. 80.

У ньому я маю що згадувати. Що це
Велика Бєра У. П.? Кого хвалив „Баб-
буня“?

Дякую тобі, дуже зворушено, „Коли
в мене європа і рідна...“ Бєра.
Мені, не знаю. Ч Бєра із рукою нею.

Про прощину я пишу нині
вже віршів. Бєра де працює в нині
у прощину. Хлопа 5:

Мандрівка дощової ночі
з 4-х в п'ять

та й обернувся городом

Із будівлі мого вікна.

Я розмовляю, мов з подорож

Тієї осені чудної.

Таки де рухні єврейська,

Трихочені морозом ледь.

Зривав, неїди і загоде,

У мінити вільну дїяльність.

і прощину, що вітальна

настала за разом разом,

тєпер мене прїємна

3-го вікна у мій базис.

→

Зуждуват, гудимори : биека
 З мори сити зема.
 і кол ві, ніді пієка
 (на биека з етими на млі.
 Вона уде, немов пропелери.
 Зміїна нотиру воне.
 Темаре нтака, вие оперена,
 уо приєтін з-за вікна.
 Дарунок ог нєтін ; осени,
 Вдг хворобливих енів-уав.
 Не нлі мозайки ; проєкти
 А у-оо повсав.

Дякую, браню, за твої слова про
 мене від евінєво-кроманосі Терери. Те-
 зора, правда, не "евінєво", а "івінєво-кром-
 аноса". Бога в нїб нобово-фудна, евіні
 на прихаживову соні :

„Мов золоті-покопесо..."

Зажу воне з шевелю го нривел нід
 мовом, а на мові зруж офелю снїу.
 Свого року вивелю снїу 2 нрм. Товінє
 оудє слона ; непривелю. Мабівадіз
 гарно-кємітат рїковвах судєн ражіват.

А з-ніг хєтїні снїу
 Рокєвїм прєвїлїлї еїна
 дївїлєц на мєнє прєдїлїа,
 мов дївїна, злєтїлїм увару,
 Орієнїонї : мовї есєнїлїєсї, →

У замучення. Боже, скільки пеніалів.
Роздумував я єніз тухлий, звільняючи
за пеніалом пеніал. Сидице,
мене приміняв, мав свого спантека,
Григоріа на версібі" породили.

і бігіннов і біг куча. Сурсинула
і почала кавтам городини
Сидице солодкі люди. Ой ой ой,
Демонстри мені пені. На крилах
Несі мене світизори. Кудя-бур,
лім біг тямі безмірної ажда.
А я гя меде пеніал звільняючи,
Як сидимо спантека. Так і бурею
У парі бігити помігав взаємно.
Сидице, намовившись, сурсине в
пріі.

і зраєна мрієно в повітрі. І мимів
з невдариєно, котру мені востезини
Сидице камінем поклада в чужу.

24.1.81.

це лише намірени про городину.
Вона не красує нібиіно.
Сидице і, Ілюко. І-ко не тямів
городину у бігунку, а востезини убо спантека
уборити бавні востезини спантека. Зароз і

зв'язувала з протестом в РСУ, це був перший
моя з протестом в створенні угодівини.
Комітет наразі про Трійцю. Керівник, але
не надрядувані, бо "не нові протестом став
мо". Зараз в початках нового місяця протест. Це
б вважувалося, але в нове середовище протестуваль-
ників їм не хотіло, а порадного місяця не знайшло
наразі. А це потрібне було б 9 місяців
потім. 2.11.81 місяць. Протестуваль, правдиво,
новим рішенням, не бігати, за в'язо.

Хворів - корю. Золоту не має кімнати
жнів. Вибачай, що так. Нам треба. Керівник
у мене настрій. Немає духовної і фізичної
рівноваги. Дуже важко, між "самі собою",
визнаючи, маючи дію. Матеріально втрача-
лися, і не знаю, чи доїжджу, чи в'їжджу.

Обіймаю ніде в Новім році.

твій Михайло.

ни ерв
персон -
мені проєктує на в
д-еуло, (сх)

НАТЮРМОРТИ

X_{XX}X

Настовбурчені та вродливі
По двору походжають півні.
Червоніють сором'язливо
Помідори, немов царівни.

Діти гонять човни з паперу
По ріці, де піщана хата.
Повернувся з роботи тато,
І від зайця приніс цукерок.

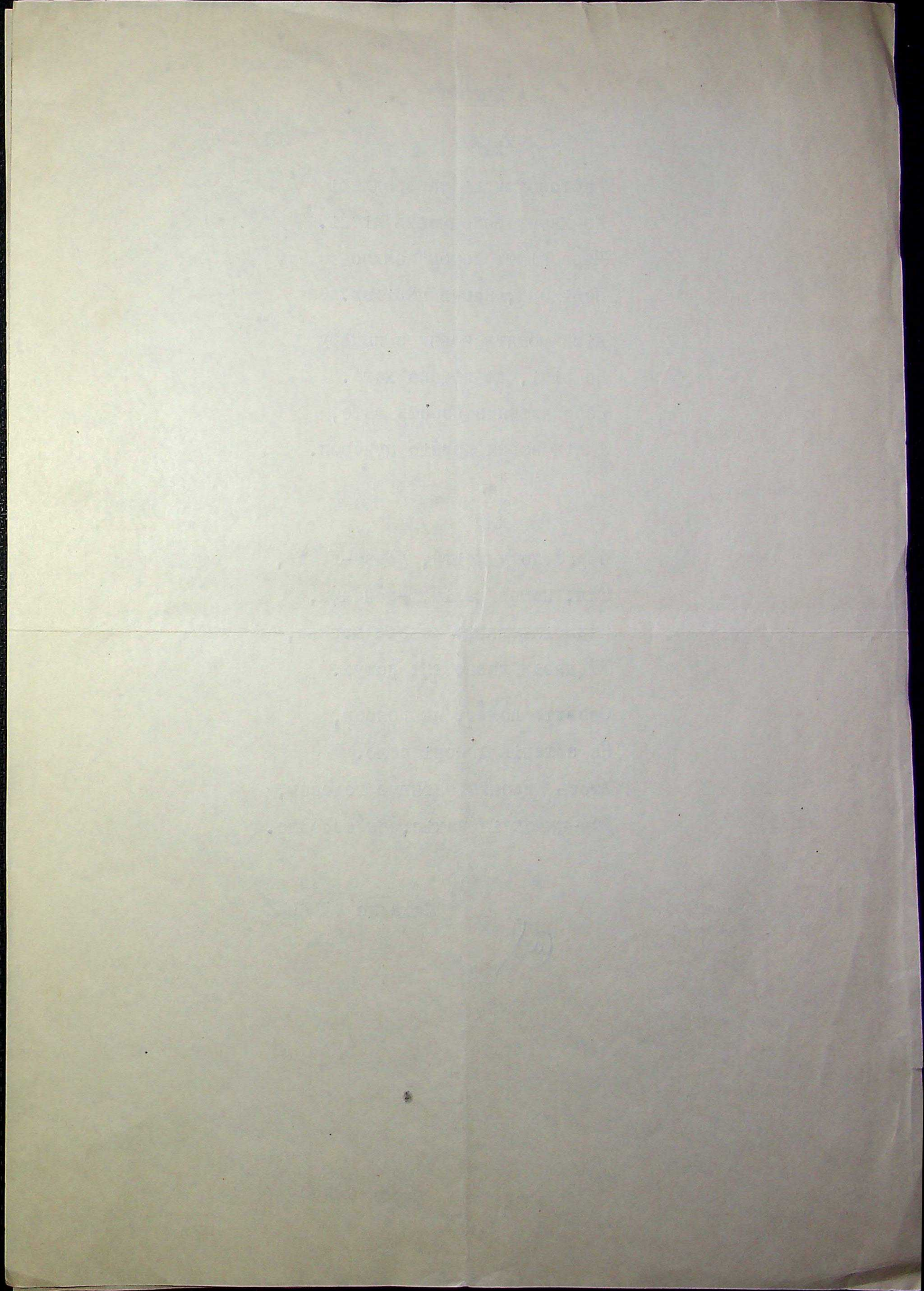
X X
XXX

Все село у цвіту, ледве-ледве,
Так, немов циліндр-капельюх,
Над сілеськими садами церква, -
ІІ дзвін давно вже потух.

Оповите полем, як поясом,
На зеленій долоні село.
Хтось широким затуляє голосом,
Дим-димок із дахів, як свердло.

Михайло ОСАДЧИЙ

В СУБОТНІЙ ВЕЧІР

Тиждень пролетів турботами,
Потяг місто залишив.

Так умовлено: в суботу ми
Навістим в селі батьків.

За вікном весна купається
В цвіті слив, вишень, бузку.

Залізничник повертається
Побіч колій в тупику.

Шириною в зошит стежечка
Йде з гори, як поля вісь.

Діти пильно-пильно стежать нас,
Назбігавшись відкільсь.

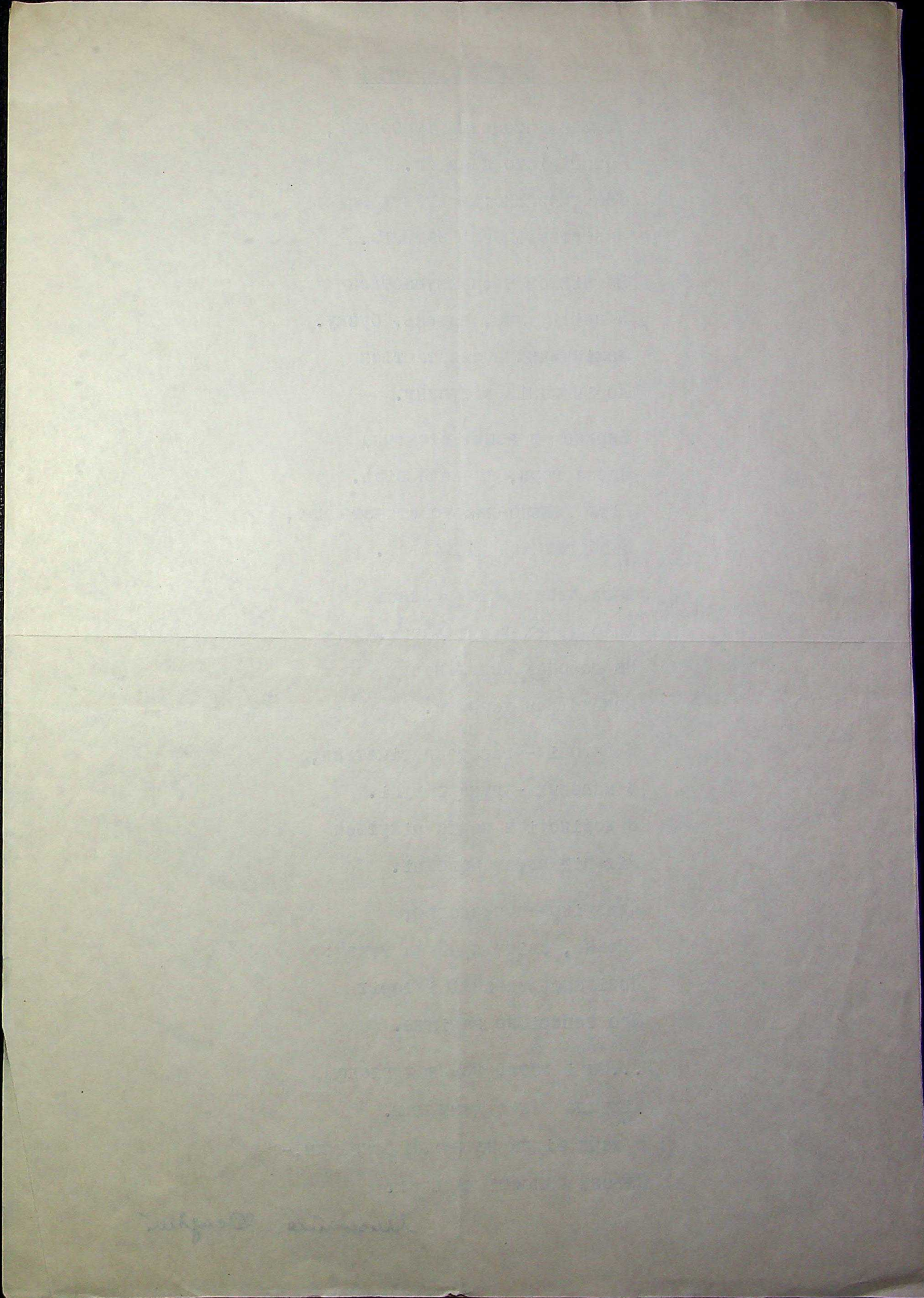
А на неба синніх пеленах
Золотистих хмар шматки.
На городах позеленених
Копошаться хазяйки.

У вагоні - газетами тішається,
В молодих - рука в руці.
В доміно і в карти ріжуться
Літ під сорок молодці.

Одна іншу переспорує,
"Певно, світу прийшла межа":
Повідають забавні історії
Про теперішнє заміжжя.

...Он і хата, мов над ряскою,
Підняла над садами дах.
В мамі відра на землю брязнули,-
Сльози радості на очах.

Михайло Осадчий

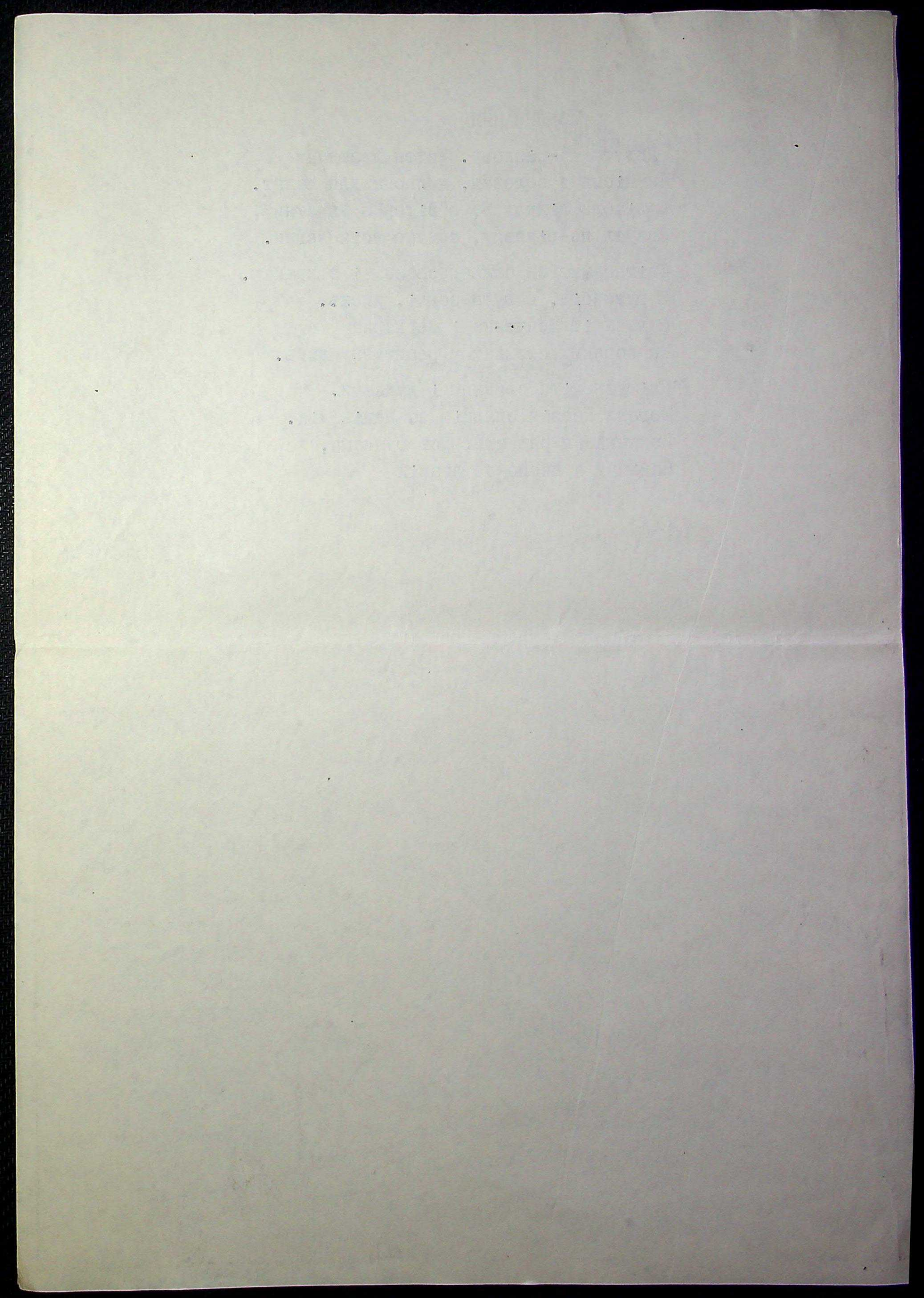

ПОКЛИКАННЯ

Живуть по-різному. Життя в людини
Як пісня в солов'я, колиска для малят.
Є віхоли відкриті, є "Вітер з України",
Живуть по-різному, тримає всіх земля.

Світ бачиться сплюндрованим і в храмах.
Є руки бід, є руки зодчі, мисль.
Є динаміт Шевченка і Верхарна
На зоряних стежках у реактивну вись.

Цвітуть літа серцями і думками.
Вогонь Поезії сильніш за попіл мін.
Покликання рядками, мов гудками,
Накличу я неспокою взамін

Х Х

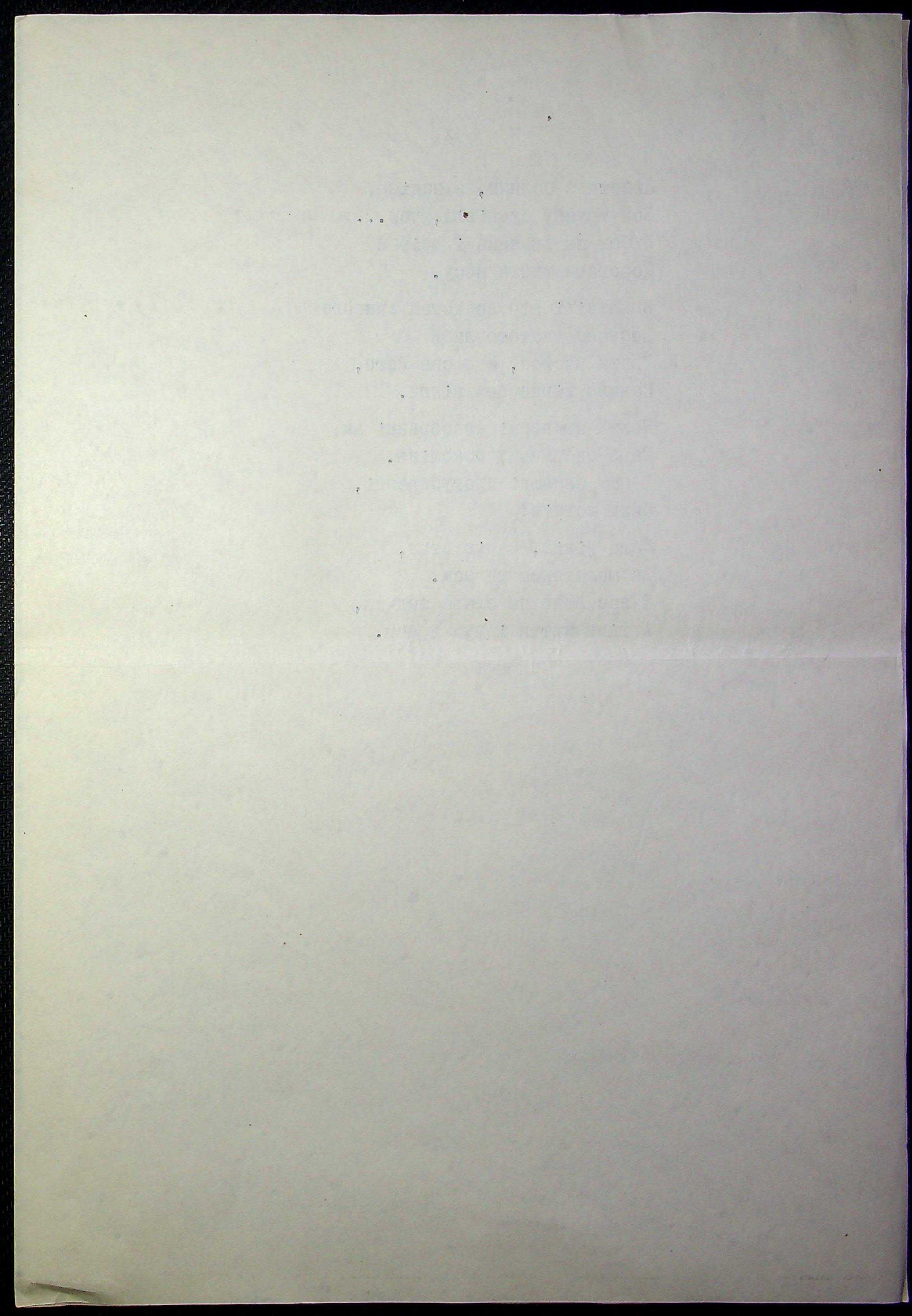
Х

Любити з болями, з надією,
Без трунку сумнівів, усю...
Любов як дихання і мрію я
Дорогами життя несу.

В клавiші зір по нотах синього
Небесно чистого лиця
Ударю космос, а я син його,
Начало вічне без кінця.

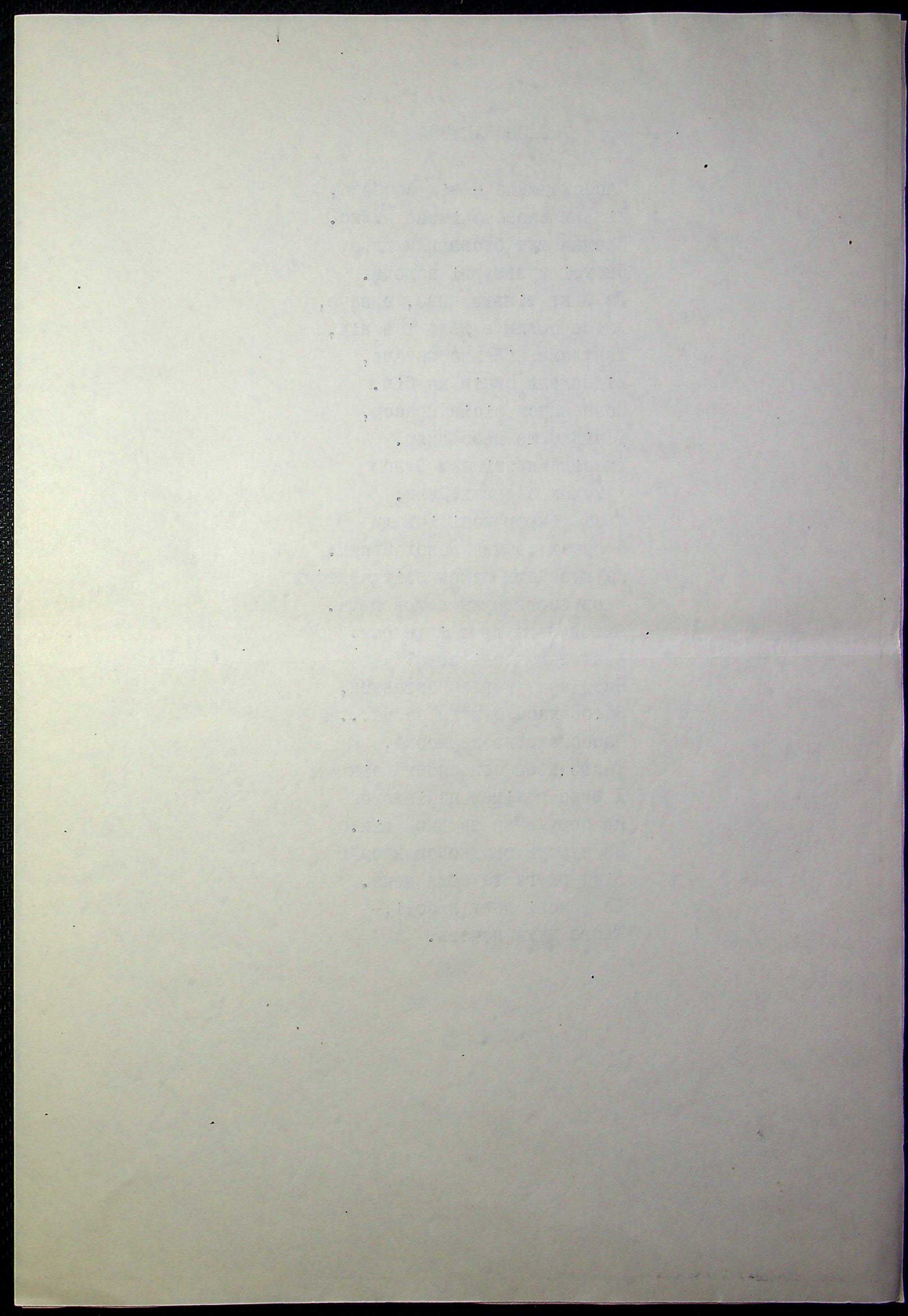
Нехай не перші новобранці ми,
Та з одержимих поколінь.
І нам близькі протуберанці,
Сини вогнів!

Жаго віків, надіє отча,
За шеломянем ти еси.
І нас веде не слава зодчих,
А тімн життя і дух краси.

СЛОБОЖАНЩИНА

Слобожанщина - від свобода,
Тільки слово змінене дивно.
Предки тут броварили пиво,
Як усі культурні народи.
Та й не тільки пиво, одначе,
Хліборобили в день і в ніч,
Шанували військо козаче,
Відсиляли синів на Січ.
Полонялись лісів красою,
І відкрите небо пили.
Іх віки протікали Сулою
У худих берегах Сули.
А за річкою коні іржали
У руках дружин молодецьких.
На музейних ядрах заіржавлених
Кров застигнула половецька.
Половецька кров і ханова,
Якої там крові нема?!
Якби кров могла розтанути,
Затопилася б куля земна...
Слобожанщино верлоока,
Твого неба сопрановий сік
І вино повітря дзвінкого
Не беру я на трудний вік.
Бо нуртую спадковою кров"ю
Біля плуга та біля меча.
Бо у волі мост любові,-
Твого духа печать.

МІСЯЧНА

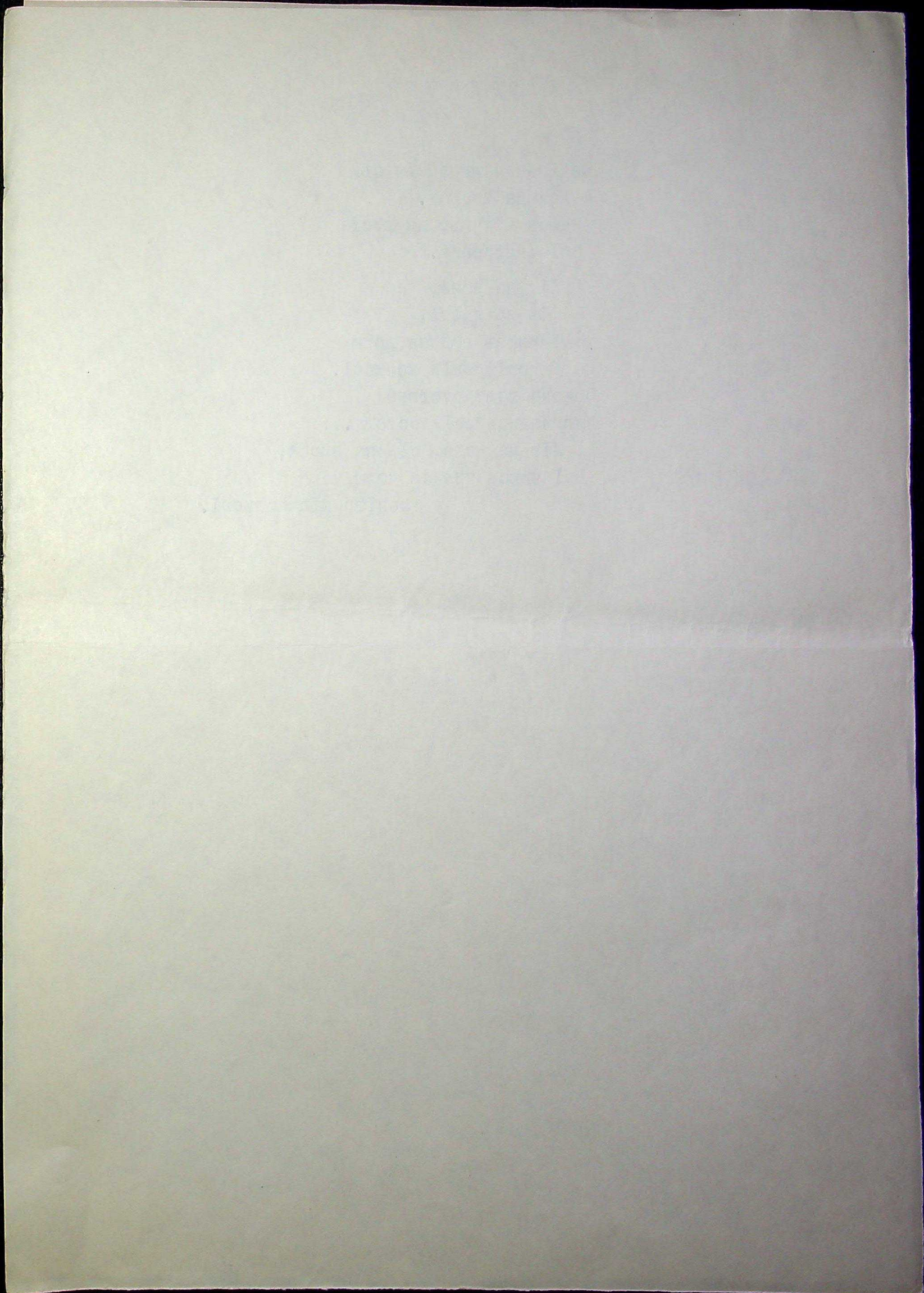
КОЛИСКОВА

Вечір зорями обсіявсь,
А калина плодом.
Вийшов місяць, як міся
Ночі і природи.

Літ на поле,
Сів на листі,
І чийсь тойдає долю
У повітряній колиці.

Молока того густого
Напивались всі достоту...

Літ на поле, сів на листя,
І чийсь плекає долю у
повітряній колиці.

КУРМАНИ

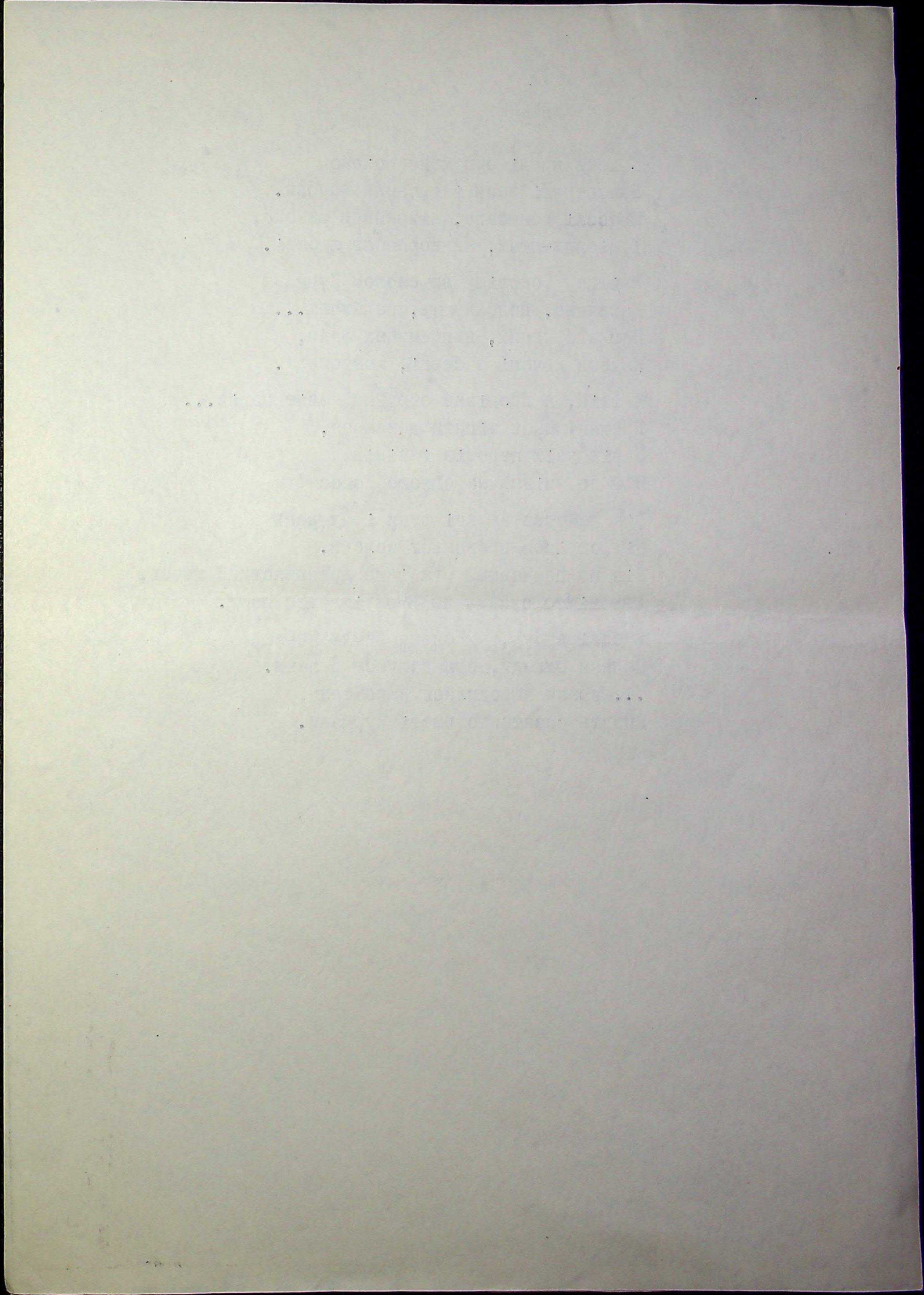
В моїй крові бундючне молоко
Бешкетниці кози і писанки корови.
Квасолі ренесанс, віконниць рококо,
І місяць-птах, як ворожбит любові.

Клітину Всесвіту цю словом Курмани
Наречено, подейкують, за Хмеля...
Яри в суницях, в пшеницях лани,
Клубок печалі в серці, мов омела.

Я твій, я проміняв отруйний світ царів...
Брехня! Якби міняти довелося,
Царів усіх народів і віків
Я б не зміняв на одного Ходося!

Він майстер на всі руки і мудрець
Під стріхою протнилої соломи.
Він не державний муж і не древлянський жрець,
Але ніхто сумним не йшов із його дому.

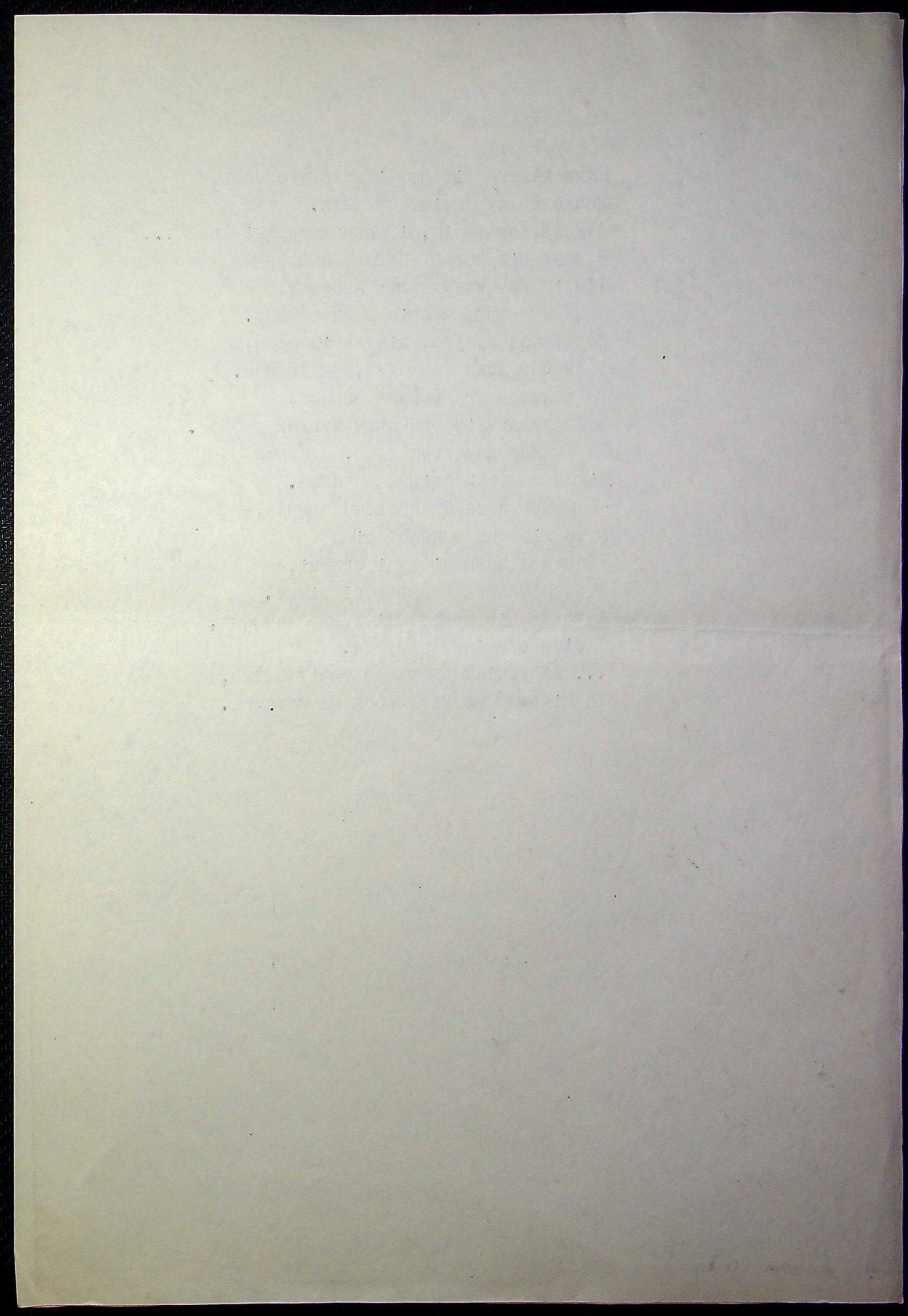
В селі я був, як спека землю жерла,
Селяни охкали, вглядаючись в лани.
...Тирани народилися й померли,
Живуть спонтанно чисті Курмани.

X X

X

Плив човник мій по річковому спокою,
Лоскотно шурхотіли очерети.
І день, як дзвін, і бризок сніжні злети...
В присмній немочі витала над водою
Ідилія краси пухнатим лебедем,
Який туж мить проріс в очеретину.
Зорю, мов яблуко, дістав із неба,
І плачем враз зайшовся, як дитина.
Та яблуком угамувавши вереск,
Завеслував він риб'ячим кихканням ребром.
Та й випурхнув русалкою, а перси
Відбризкували свіжим молоком.
—А чому ти не бавишся?— до мене,—
А ти хіба не з нашої ріки?
І зник у шелюжні кущі зелені,
І засвітилися удень мені зірки.
А човен мій насправді грязь всосала,
І діти обсміяли забуття.
... Відтоді я пливу по течії життя,
Та більше натраплялось на русалок.

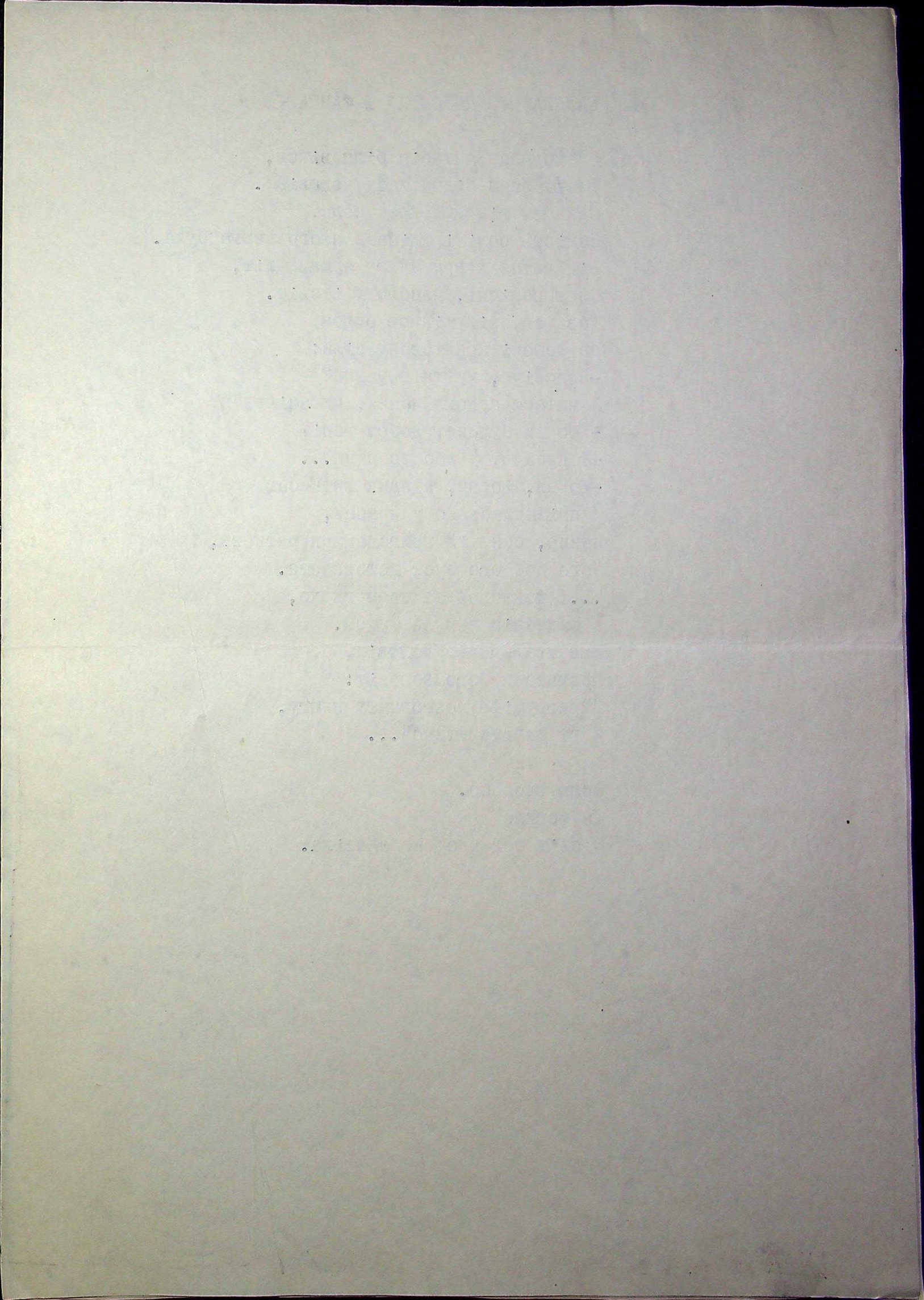
БАЛАДА ПРО ЧОЛОВІКА І ФАНТАЗІЮ

Ой ходила Фантазія біля вікон,
Завітала в бідну хату чоловіка.
Одинцем він жив край села,
Замість солі і хліба в нього книга була.
Він читав мудру книгу з юних літ,
Свою радість, насолоду і світ.
Раз Фантазія жінкою сивою
На ослоні край столу сіла:
-Чоловіче, чи ти вечеряв?
А читаєш з покликання, чи знічев"я?
-Хто ви будете, добра пані?
-Я пробуду у вас до раня...
-Що ви, що ви, я звик жити сам
/Усміхнулась йому краса/,
Певне, сон мій пригодами перетнете,
Чого доброго вуст доторкнете.
...І поклався каменем глухо,
А Фантазія зникла духом.
Вже коли помер чоловік,
Прочитали його заповіт:
"Пригрудіте розгорнуту книгу,
Я її дочитаю тихо"...

Волю вволено.

Та могила

В світ легендою не злетіла.

БАЛАДА ПРО РУСАЛКУ

Не за горами- Кордільєрами ,
Не за зміями-бар"єрами ,
Проживала - бувала русалка,
Очі - ранки , а коси - галка.
А співала , що вже співала,
Зевси-вітри було завмирили .
Парубки насували плавом ,
І красиві , й багаті - даром.
Надсиляли листи королевичі,
Їх гінці усміхалися лев"ячо :
-Ми вже й так , і отак, і отакички,
Ну не дівчина , камінь, батечку .
Та чи ж кращих у світі нема,
Що без неї ви без ума...
Королі і царевичі грізно;
-В путь нехайно, бо буде пізно...
І гінці на замилених конях,
У гінців джерела на скронях...
Гори і доли давали, вийшла заміж аби -
Усміхалася...
З вуст - голуби...
Провела лиш очима сухо,
І гінці вже самі без духу.
У гінців біля серця йокнуло.
У гінців задрижали зябра.
Тільки хвилі Дніпрові ойкнули,
А в гінців на ротах - ватра...

-Утопилась,- рекли,- хана,
Мо,й красива була , та дурна...
-Недорікуваті! - королі,-
Терміново на тій землі
Відшукайте багатство-посаг...
Як на гниль назліталися оси...
Той рве тіло, той ріже коси ,
Той виплюскує очі-топази ,
Той рве перси - дружині бракує.
Той довкола обнюхує плазом ,
Хоч і мертва - йому смакує...
Королі їх по плечах хлопали:
-Мої вірні ,достойні холопи...
...А русалка жива^{ою} з води :
Посміхнулася...
З вуст - голуби...

Ми розійшлись на першому побаченні.

І розійшлись надовго, пожиттєво.

Вона спочатку,

Потім я не міг пробачити,

А в світі не одні Адам і Єва .

А світ - випробування ...

Люди й люди ...

Життя - поквапність,

Праця й суетня .

І прийде час, що і в душі не буде

Куточка тій,

Якою жив щодня...

...Колись на присьбу до старої втоми

Проникливі внучата принесуть,

Красу, залежану в фотоальбомі ,

Другому віддану ,

Скороблену красу.

Красу, що відштовхнув я

пожиттєво...

А дітлахи, зажерливі на вісті ,

Спитають "хто се?"

І душа миттєво

Крильми років промчить...

Що відповісти?

Не дітям що, що серцю відповісти?

Звичайно, що краса

живе в мені понині

Красою ветхої бабусі,

Красою вірної дружини.

6 2 6

РАНОК

Конала ніч і зміна доконечна
По небу йшла вогненным язиком...
Чарівна ніч, немов царівна гречна,
З вікна відкритого війнула холодком.

Казковий ранку цар пробуджувався поволі,
Льон чубу почесав і білі клоччя брів.
Облесно залицявся до тополі,
Єдвабом променів ті почервонив.

Та закипіло сонце й можний цар
Зав'яз на квітах, борючи задуху.
Який же бо він справді государ,
Коли і сонце шкодить його духу?!

... Блукав той цар у томній спеці жнив,
З усмішкою та виглядом всезнайки.
І ледве спеку сонця пережив,
Правдива жінка-ніч взяла царя у найми.

1

4.1.83

Про Твої зв'язки з Пустомитами абсолютно нічого не відаю. Розвідаю, адже я ще з роботом там не розраховувався.

Ага. Далекі, вчора я випадково стрів на вулиці Ігора Калинця, і він говорив мені, що десь хтось йому дав почитати Твою збірку віршів і він вдоволений... В своїй заклопотаності з пропискою я й не поцікавився, котру зі збірок він читав, — та які саме вірші припали йому найбільш до серця.

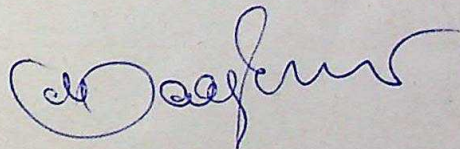
Лише про Тебе перекинулися думками. Гарно. Е, ще с. Пригадуєш осінню Печору в моєму сприйманні? То вже маєш клопіт вислухати й "Осіннь в Пустомитах"!

Відкажотіли "Білорусі".
Пронокали вози погорблені.
Побадьорішали на дусі
Дядьки, ще вчора перевтомлені.
Хустки за тином кукурудзяним
Дітей навчають бути чемними.
А ті на гойдалках мотузяних
Летять в прозорі небо впевнено.
І кожний двір горіхи лускає.
І носить яблук повні пелени.
Пливуть капелюхи за хустками,
Куди хустками йти повелено.
А в неба синім оксамиті
Ні хмарки. Ані павутини.
Зайти так тепло ції миті
У хату — й в душу до людини.

І6.Х.82

Ось таке то моє блудне життя. Життя блудного Сина Людського. А борода в мене давно нема, і навіть вусів. Так що — безвусий юнак я, еге ж!

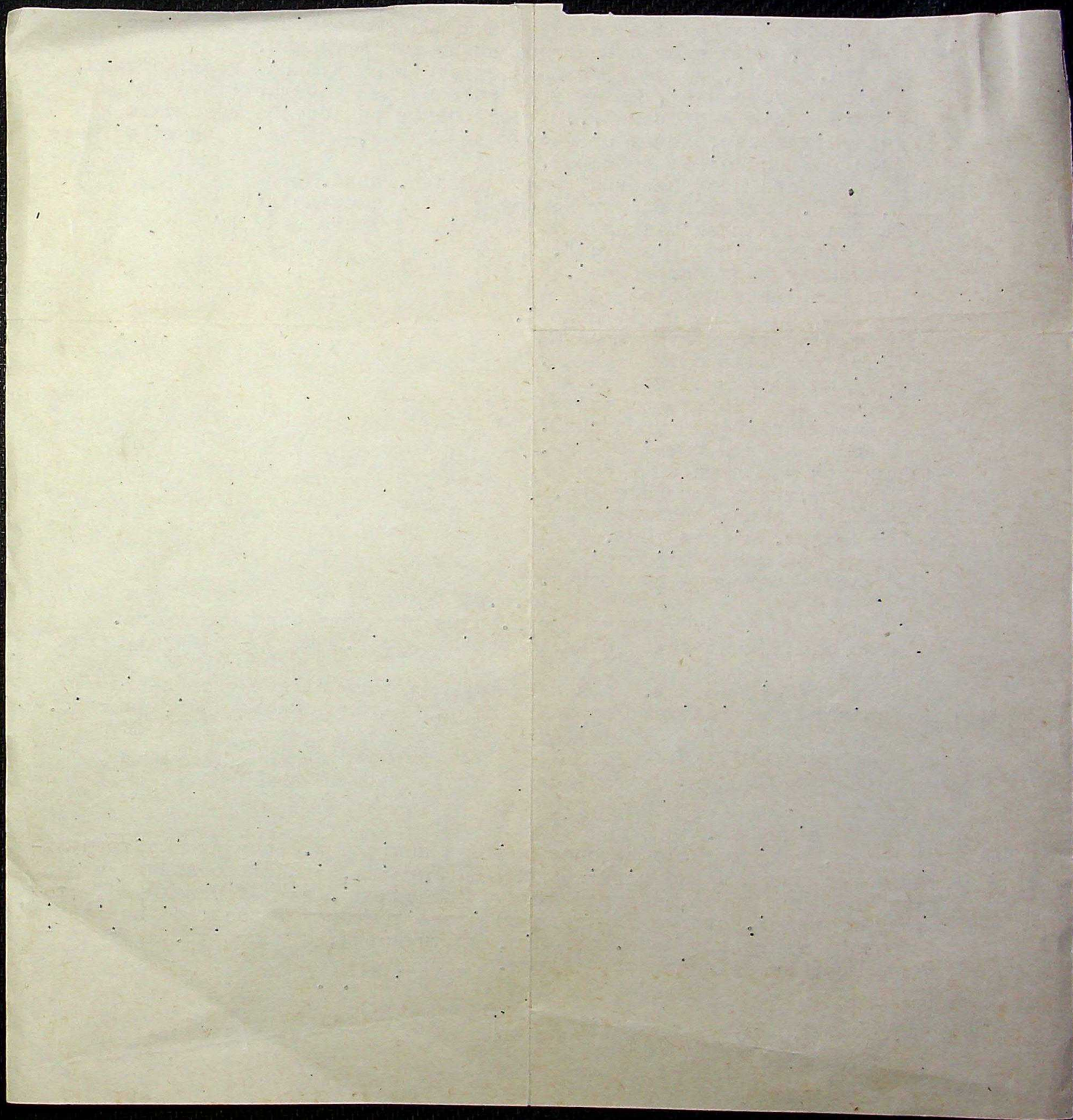
Хай Тобі щастить. А я в найпершу можливість звільнитися з-під адміністрації відвідаю отця землю, що так болить мені, до сліз.
Твій Михайло

23 січня 83.

О! Бачиш, навіть листа неспроможі був надіслати. Зараз вирішувється питання про прописку на рівні Обкому КП України, і мені дозволили через день ночувати вдома, а через день у фотосалоні. Дні аби минали в Пустомитах на праці. Говорив там з одним інтелегентом "в масштабі повітовім" з приводу твого прохання. Розповім, як ти говориш, при стрічі. А більше і новин нема за 20 днів мого буття.

Твій М.О.

Батин, як же манд
справу з грошопроходом.

Зажидат
своїми мислями!
Хай працюють, Микола,
так хай ефізи!

Віс (и)

4.1.83

С праздником Победы!

А В И А

Куда г. Суми
вул. Машиновского, 2
кв. 7

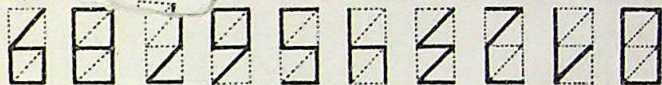
Кому Даченку Микоі
Михайловичу

Индекс предприятия связи
и адрес отправителя

290010 Львів-10
Некрасова, 8 кв. 29
М.Г. Оседаки

244000

Индекс предприятия связи места назначения

Внимание!
Образцы почтовых знаков:

© Министерство связи СССР, 1982
28. 01. 82. Цена 7 к. Художник А. Билибин

ПРОСЬБА ПОЗДРАВИТЕЛЬНЫЕ ИНОГОРОДНИЕ ПИСЬМА
ОТПРАВЛЯТЬ ЗАБЛАГОВРЕМЕННО

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

18 лютого 83 року

Миколо!

Давненько отримав твого листа, та все через приватні гризоти мовчу. А вони ось об чім. В перших лютих днях одержав дозвіл на рік прописатися у Львові коло дітей, миттю / з ІО. ІІ. / розраховувався з Пустомитами, а воно легше казка кажеться, та важче діло робиться. Ось тільки що й прописаний був ІІ.ІІІ. /одинадцятого/. І весь час та й по сьогодні без роботи. Все в пошуках, котрі наразі нічого не дали. Або "ниці", як говорить Лучук.

Твоє ж прохання глибоко припало мені до душі. Але як його вволити — ума не приложу. Сам відаєш а швидше здогадуєшся, на якому рахунку зараз я у Львові. Завітати, приміром би, до того ж Колодії на роботу — чистий тобі переляк був би. На вулиці не стрічав. Та не дуже й вулицями ходжу, все аби не густо наряджати на очі.

Ото тільки прошмигну біржами праці, та за їх рекомендаціями туди, де мені скажуть: "ще вчора було", "а ви навідайтеся взавтра", а завтра: "Ось аби ви вчора". Так був же вчора. Були? Гм... Ах, це не я була. Інша. Ї в нас така. А чому вона вам так сказала?!.....

Потім уже й додому, виморений.

Вчора мене запрошував і я був на генеральній репетиції комедії Колодійця "Санітарний день" з головною роллю у виконанні Святослава Максимчука. Театр Заньковецької буде цього літа гастролювати в Сумах, а тому матимеш змогу власновіч побачити й оцінити цю агітку. І Максимчука.

Я вже йому говорив, що ти там усе.

Може я трохи поволеньки увійду в силу, тоді першим же кроком пригадаю твоє, тобто, Геракла.

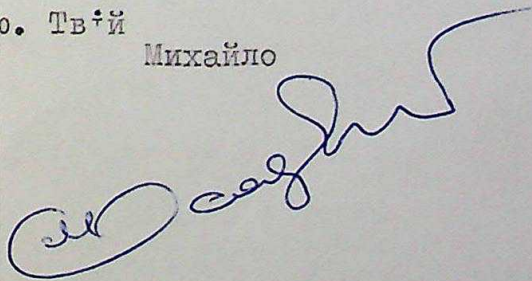
В перервах між пошуками читаю без всякої системи, що на око попаде. Приміром, вчора: "Зачарована Десна".

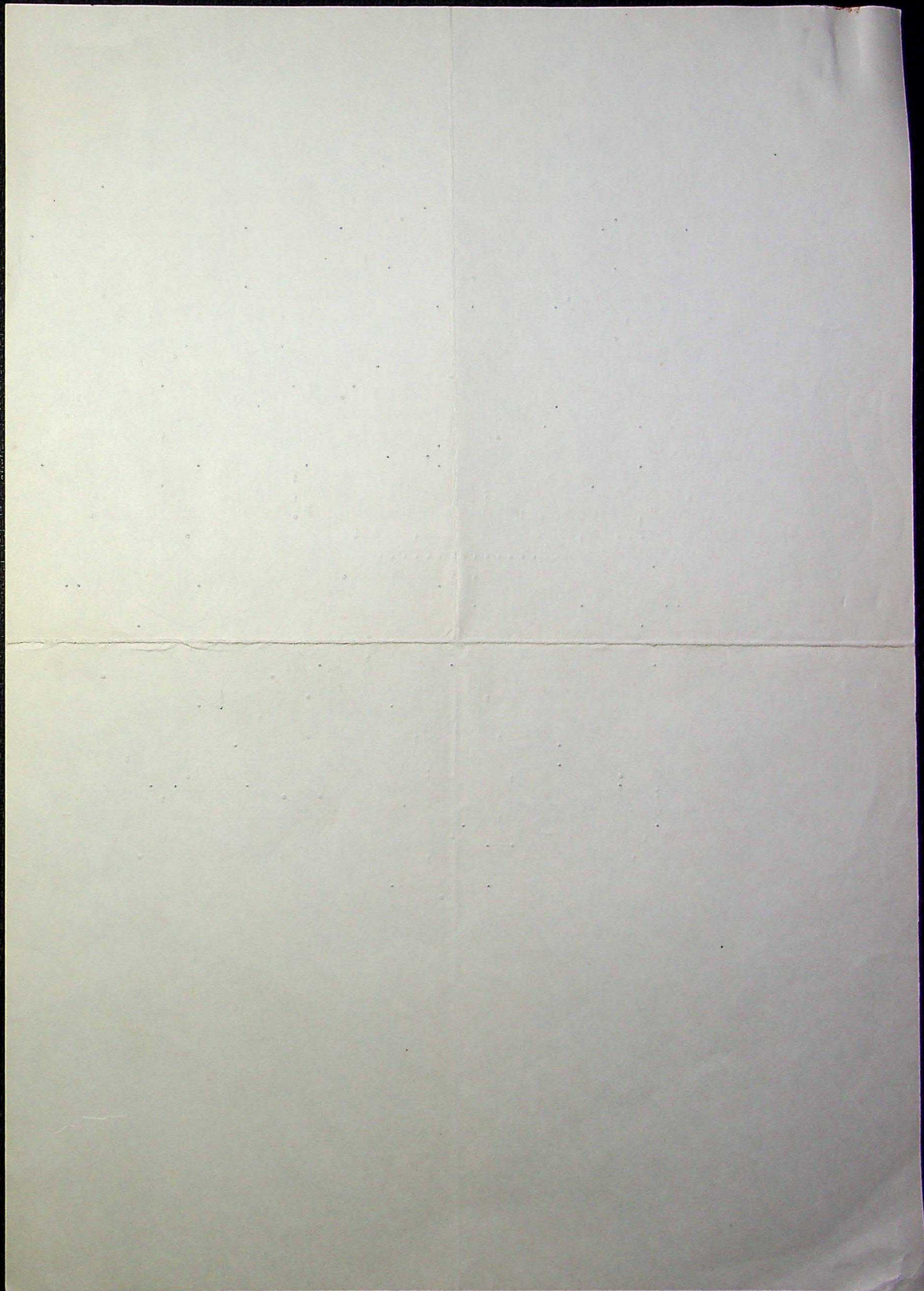
А ще: тісно нам вчотирьох у І5 м.кв. кімнатці, і тому багато часу байдикую, адже діти виконують завдання одне — на кухні, друге — в хаті.

Певне, що наразі і все, бо абсолютно без новин.

Обнімаю. Твій

Михайло

VII МОЛОДЕЖНЫЙ ЧЕМПИОНАТ МИРА
ПО ХОККЕЮ
Ленинград • 1983

А В И А

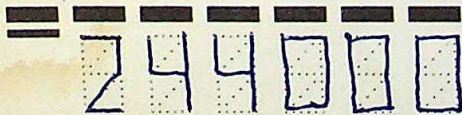

Куда Сумы
вц. Маминковского,
2 кв. 7

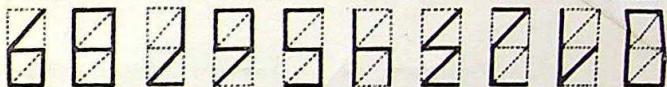
Кому Даньку Микоі
Михайловичу

Индекс предприятия связи
и адрес отправителя

290010, Повіт - 10
Некрасова, 8 кв. 29
М.Г. Осадчик

Индекс предприятия связи места назначения

Внимание!
Образцы написания цифр указаны:

© Министерство связи СССР, 1982
24.06.82. Цифр 7 к. Художник И. Филиппов

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

Художник В. Чмаров

Здоров'я мило!

Здоров'я з Човчим
1985 роком.

Радворості зуху,
сеси волі і візрази
творчої та осадисті
зиче годі. (М) скарби
25. хі. 84

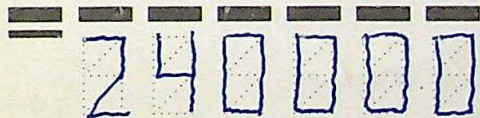
69

Куда Суми
в.ч. Маминського,
2 кв. 7

Кому Даньку Микої
Михайловичу

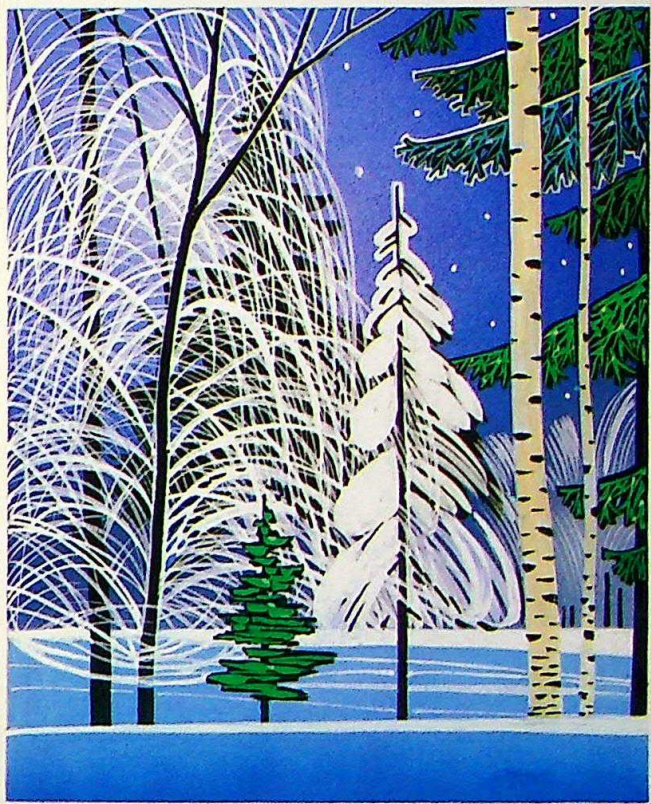
Индекс предприятия связи и адрес
отправителя

29000 Львів - 10
Генералова, 8 кв. 29
м. 2. Осадки

Индекс предприятия связи места назначения

© Министрство связи СССР, 1984, 3. 8158, МПФГ, Т. II мн. 09.11.83, Ц. 6 к.

С НОВЫМ ГОДОМ!

Этот Рок!

Зароків милого!

Сергенов білман!

З різдвем святами!
З Новим 1986-м!

Як завжди я не дів на
Сучасні! Зоправся збо
мим, та й хмозна, а вих-
монус зі Нбова.

Трапляю в коментарі.

Вайнуку передував (мимолетно
року) в Карпатах, але готу-
вуворим за мистецтвом.

Решту днів відпочинку
протягав у власній
квартирі. В Сучас
тепер спілка... Але найкращі
мистецтві, епохи вароса, з музикою
нога спілкою мистецтв.
Тоді було ще з часів

Зароків, там завжди було одиноким.
Тобі й Михайло Оскарів

З НОВИМ РОКОМ!
С НОВИМ ГОДОМ!
Художник Д. Захарченко.
Фото К. Стародуба.

© «Радянська Україна», 1980. Київ. 04. 07. 80.
Н 80205 — 049 16 — 80 5213471, Ц. 5 коп.
М227(04) — 80
БФ 10184.3. 06284. Т. 2,710,000

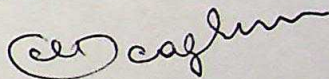
Відсилати тільки у конверті.

8.У.87, Львів Дорогий Миколю! 71

Дякую за поштівку. Теж сподіваюся на теплішу весну. Гадкую побувати кілька днів на могилах батьків і Володі наприкінці травня у червні, напиши точніше, де шукати вдень і ввечері-зранку тебе, аби не розминутися, бо хочу літаком туди й назад. Днями на вул. бачив Вол. Вас. - його вже давно зняли з органів, не відаю, за які гріхи: ми стрілися на вул. випадково, в місті, перекинулися кількома словами, що нічого не важили. Привіт, всіляких благ тобі, твій

Михайло

P.S. Мій дом. телефон змінився
(нове станція у Львові)
і тепер 75-91-81.

ЗАВІРЯЮЧИЙ НАЛИС

В даній справі пронумеровано 71 аркушів
(сімдесят один)

З Хвістка 1948
Посила Головний спеціаліст
Ідентифікації Л. Куз